

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 193/2007

z dnia 22 lutego 2007 r.

nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz politereftalanu etylenu (PET) pochodzącego z Indii w następstwie przeglądu wygaśnięcia środków na mocy art. 18 rozporządzenia (WE) nr 2026/97

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 18,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽²⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 1,

uwzględniając projekt przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. OBOWIĄZUJĄCE ŚRODKI

- (1) W dniu 30 listopada 2000 r. Rada nałożyła rozporządzeniem (WE) nr 2603/2000⁽³⁾ ostateczne cła wyrównawcze na przywóz określonych rodzajów politereftalanu etylenu („PET”) pochodzącego z Indii, Malezji i Tajlandii („kraje, których dotyczy postępowanie”) („pierwotne dochodzenie”). Nałożone środki ustalono na podstawie dochodzenia wszczętego na mocy art. 10 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do środków wyrównawczych. Jednocześnie rozporządzeniem (WE) nr 2604/2000⁽⁴⁾ Rada nałożyła ostateczne cła antydumpingowe na przywóz tego samego produktu pochodzącego z tych samych krajów. Nałożone środki ustalono na podstawie dochodzenia antydumpingowego wszczętego na mocy art. 5 rozporządzenia (WE) nr 384/96.
- (2) Zmiany rozporządzenia (WE) nr 2604/2000 wynikały bądź z dochodzeń przeglądowych wszczętych na mocy

art. 11 ust. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 384/96, bądź ze zobowiązań cenowych zaakceptowanych w ramach jego art. 8 ust. 1.

- (3) Ponadto rozporządzeniem (WE) nr 1467/2004⁽⁵⁾ Rada nałożyła ostateczne cła antydumpingowe na przywóz określonego PET pochodzącego z Australii i Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”) i zakończyła postępowanie w sprawie przywozu PET pochodzącego z Pakistanu.
- (4) Dnia 11 października 2005 r. Rada zmieniła poziom środków wyrównawczych obowiązujących względem przywozu PET z Indii⁽⁶⁾. Zmiany wynikały z przyspieszonego przeglądu wszczętego na mocy art. 20 rozporządzenia podstawowego.

2. WNIOSEK O DOKONANIE PRZEGLĄDU

- (5) Po opublikowaniu zawiadomienia o zbliżającym się wygaśnięciu środków Komisja w dniu 30 sierpnia 2005 r. otrzymała wniosek o dokonanie przeglądu obowiązujących środków na mocy art. 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 („przeгляд wygaśnięcia”).
- (6) Wniosek został złożony dnia 30 sierpnia 2005 r. przez Komitet ds. Politereftalanu Etylenu (PET) Stowarzyszenia Plastics Europe („wnioskodawca”) w imieniu producentów reprezentujących znaczną część, w tym przypadku powyżej 90 %, całkowitej wspólnotowej produkcji PET.
- (7) W uzasadnieniu wniosku o dokonanie przeglądu wygaśnięcia podano, że w związku z wygaśnięciem środków istnieje prawdopodobieństwo kontynuacji lub ponownienia subsydiowania i wystąpienia szkody dla przemysłu wspólnotowego.
- (8) Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym, ustaliła, że istnieją dostateczne dowody uzasadniające rozpoczęcie przeglądu, odpowiednio na mocy art. 18 rozporządzenia podstawowego, i wszczęła ten przegląd w dniu 1 grudnia 2005 r.⁽⁷⁾

⁽¹⁾ Dz.U. L 288 z 21.10.1997, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 461/2004 (Dz.U. L 77 z 13.3.2004, str. 12).

⁽²⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, str. 17).

⁽³⁾ Dz.U. L 301 z 30.11.2000, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 301 z 30.11.2000, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1646/2005 (Dz.U. L 266 z 11.10.2005, str. 10).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 271 z 19.8.2004, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 266 z 11.10.2005, str. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 304 z 1.12.2005, str. 4.

(9) Należy zauważyć, że przed wszczęciem przeglądu wygaśnięcia oraz zgodnie z art. 22 ust. 1 i art. 10 ust. 9 rozporządzenia podstawowego Komisja powiadomiła rząd Indii, iż otrzymała stosownie udokumentowany wniosek o wszczęcie przeglądu oraz zaprosiła rząd Indii do udziału w konsultacjach mających na celu wyjaśnienie sytuacji w odniesieniu do treści skargi oraz w celu wypracowania wspólnego rozwiązania. Komisja nie otrzymała jednak żadnej odpowiedzi ze strony rządu Indii dotyczącej propozycji konsultacji.

3. RÓWNOLEGŁE DOCHODZENIA

(10) Dnia 1 grudnia 2005 r. Komisja rozpoczęła również przegląd na mocy art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96 w sprawie obowiązujących środków antydumpingowych na przywóz PET pochodzącego z Indii, Indonezji, Malesji, Republiki Korei, Tajlandii i Tajwanu⁽⁸⁾. Częściowy przegląd tymczasowy na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 ograniczony do dumpingu wszczęto w tym samym czasie w odniesieniu do przywozu tego samego produktu pochodzącego z Republiki Korei i Tajwanu⁽⁸⁾.

4. OKRES OBJĘTY DOCHODZENIEM PRZEGLĄDOWYM

(11) Dochodzenie przeglądowe objęło okres od dnia 1 października 2004 r. do dnia 30 września 2005 r. („ODP”). Badanie tendencji w kontekście szkody objęło okres od dnia 1 stycznia 2002 r. do końca ODP (zwany dalej „badanym okresem”).

5. STRONY, KTÓRYCH DOTYCZY DOCHODZENIE

(12) Komisja oficjalnie powiadomiła producentów eksportujących, przedstawicieli kraju wywozu, importerów, producentów wspólnotowych oraz użytkowników i wnioskodawcę o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia. Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Wszystkim zainteresowanym stronom, które wystąpiły o to z wnioskiem i wykazały, że istnieją szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, zapewniono możliwość przesłuchania.

(13) Ze względu na dużą liczbę indyjskich producentów eksportujących, a także producentów wspólnotowych i importerów wskazanych we wniosku o przeglądy wygaśnięcia, uznano za właściwe, zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego, zbadanie, czy należy zastosować kontrolę wrywkową. Aby umożliwić Komisji podjęcie decyzji o konieczności przeprowadzenia kontroli wrywkowej, a jeżeli konieczność taka zostanie stwierdzona, aby umożliwić dobór próby, wyżej wymienione strony zostały poproszone, zgodnie z art. 27 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, o zgłoszenie się do Komisji w ciągu 15 dni od wszczęcia przeglądów i dostarczenie informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu.

(14) Po zbadaniu przedstawionych informacji, ze względu na niewielką liczbę producentów eksportujących w Indiach

wykazujących swą gotowość do współpracy, postanowiono, iż kontrola wrywkowa nie jest konieczna w odniesieniu do producentów eksportujących w Indiach.

(15) Po przeanalizowaniu informacji przedłożonych przez producentów wspólnotowych i importerów, i z uwagi na stosunkowo niewielką liczbę odpowiedzi, uznano, że kontrola wrywkowa nie jest konieczna dla żadnej z tych kategorii.

(16) Dlatego kwestionariusze wysłano do wszystkich znanych producentów eksportujących w kraju, którego dotyczy postępowanie, importerów, dostawców, producentów wspólnotowych oraz użytkowników.

(17) Otrzymano odpowiedzi na kwestionariusze od trzech indyjskich producentów, dwunastu producentów wspólnotowych, jednego importera, jednego dostawcy i dziesięciu podmiotów przetwarzających/użytkowników.

(18) Komisja również zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje, jakie uznała za niezbędne dla celów analizy oraz przeprowadziła wizyty weryfikacyjne w siedzibach następujących przedsiębiorstw:

1) Producenci wspólnotowi:

Voridian BV (Niderlandy)

M & G Polimeri Italia Spa (Włochy)

Equipolymers Srl (Włochy)

La Seda de Barcelona SA (Hiszpania)

Novapet SA (Hiszpania)

Selenis Industria de Polímeros SA (Portugalia)

Selenis Itália Spa (Włochy)

Dostawcy wspólnotowi

Interquisa SA (Hiszpania)

Niepowiązani importerzy we Wspólnocie

Global Service International SRL (Włochy)

Użytkownicy wspólnotowi

Coca Cola Enterprises Europe Ltd (Belgia)

2) Rząd Indii

Ministerstwo Handlu, New Delhi

Rządu stanu Maharasztra – Dykcja ds. Przemysłu, Mumbai

⁽⁸⁾ Dz.U. C 304 z 1.12.2005, str. 9.

3) Producenci eksportujący w Indiach

SENPET Ltd, Kolkata (wcześniej Elque Polyesters Limited)

Futura Polyesters Limited, Chennai (wcześniej Futura Polymer Limited)

Pearl Engineering Polymers Limited, New Delhi

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM ORAZ PRODUKT PODOBNY

1. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

- (19) Produkt objęty postępowaniem jest taki sam jak w pierwotnym dochodzeniu, tj. PET o liczbie lepkościowej 78 ml/g lub wyższej, według normy ISO 1628-5, pochodzący z kraju, którego dotyczy postępowanie. Obecnie jest on objęty kodem CN 3907 60 20.

2. PRODUKT PODOBNY

- (20) Tak jak w pierwotnym dochodzeniu, stwierdzono, że produkt objęty postępowaniem, PET produkowane i sprzedawane na krajowym rynku w kraju, którego dotyczy postępowanie, oraz PET produkowane i sprzedawane przez producentów wspólnotowych, mają te same podstawowe cechy fizyczne i chemiczne oraz te same zastosowania. Stwierdza się w związku z tym, że wszystkie rodzaje PET o liczbie lepkościowej 78 ml/g lub wyższej są podobne w rozumieniu art. 1 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

C. PRAWDOPODOBIENSTWO KONTYNUACJI LUB PONOWIENIA SUBSYDIOWANIA

I. KONTYNUACJA SUBSYDIOWANIA – WSTĘP

- (21) Na podstawie informacji zawartych we wniosku o dokonanie przeglądu i na podstawie odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji przebadano następujące programy, co do których istnieje domniemanie, że są subsydiowane:

1. PROGRAMY SUBSYDIOWANIA OBJĘTE PIERWOTNYM DOCHODZENIEM

Programy ogólnokrajowe

- a) System paszportowy uprawnienia celnego (*Duty Entitlement Passbook Scheme*, dalej DEPB)
- b) Program zwolnień z podatku dochodowego (*Income Tax Exemption Scheme*, dalej ITES)
- c) Program wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych promujący wywóz (*Export Promotion Capital Goods Scheme*, dalej EPCGS)

- d) Strefy przetwórstwa wywozowego (*Export Processing Zones*, dalej EPZ) / Specjalne strefy ekonomiczne (*Special Economic Zones*, dalej SEZ) / Jednostki zorientowane na wywóz (*Export Oriented Units*, dalej EOU)

2. PROGRAMY SUBSYDIOWANIA NIEOBJĘTE PIERWOTNYM DOCHODZENIEM

Programy ogólnokrajowe

- e) System pozwoleń zaliczkowych (*Advance Licence Scheme*, dalej ALS)
- f) Program kredytu eksportowego (przedwysyłkowego i powysyłkowego) (*Export Credit Scheme*, dalej ECS)

Programy regionalne

- g) Program zachęt stanu Gudźarat dotyczący podatku od sprzedaży (GSTIS)
- h) Program stanu Gudźarat dotyczący zwolnień z podatków od energii elektrycznej (GEDES)
- i) Program bodźców gospodarczych dla Bengalu Zachodniego (WBIS)
- j) Pakietowy program zachęt (*Package Scheme of Incentives (PSI)*) rządu stanu Maharashtra

- (22) Programy a) oraz c)–e) wymienione powyżej opierają się na ustawie o handlu zagranicznym (Rozwój i regulacja) z 1992 r. (nr 22 z 1992 r.), która weszła w życie w dniu 7 sierpnia 1992 r. („ustawa o handlu zagranicznym”). Ustawa o handlu zagranicznym upoważnia rząd Indii do publikowania zawiadomień dotyczących polityki importowej i eksportowej. Ich streszczenia publikowane są następnie w dokumentach „Polityka eksportowa i importowa”, od dnia 1 września 2004 r. zwanej „Polityką handlu zagranicznego”, które Ministerstwo ds. Handlu wydaje co pięć lat i regularnie uaktualnia. Dla ODP w niniejszej sprawie ma zastosowanie jeden dokument z zakresu polityki eksportowej i importowej; tj. pięcioletni plan związany z okresem od 1 września 2004 r. do 31 marca 2009 r. (zwany dalej „polityką EXIM 2004–2009”). Dodatkowo rząd Indii, w „Podręczniku procedur – od 1 września 2004 r. do 31 marca 2009 r., tom I” przedstawił również procedury, które regulują politykę EXIM 2004–2009. Podręcznik procedur jest również regularnie uaktualniany.

- (23) Program b) opiera się na ustawie o podatku dochodowym z 1961 r., którą corocznie zmienia ustawa o finansach.

- (24) Program f) jest oparty na sekcjach 21 i 35A ustawy o regulacji bankowości z 1949 r., która zezwala Bankowi Rezerw Indii (*Reserve Bank of India*, „RBI”) kierować bankami handlowymi w zakresie kredytów eksportowych.

- (25) Programem g) zarządza rząd stanu Gudżarat, opierając się na polityce bodźców dla przemysłu; program h) opiera się na ustawie o podatku za energię elektryczną w Bombaju z 1958 r.
- (26) Programem, o którym mowa w lit. j), zarządza stan Maharasztra i opiera się na rezolucjach Departamentu ds. Przemysłu, Energetyki i Pracy rządu stanu Maharasztra.
- (27) Program wymieniony w lit. i) jest ustanowiony przez rząd Bengal Zachodniego w drodze komunikatu Departamentu Handlu i Przemysłu nr 588-CI/H z dnia 22 czerwca 1999 r. („WBIS 1999”), zastąpionego ostatnio komunikatem nr 134-CI/O/Incentive/17/03/I z dnia 24 marca 2004 r. („WBIS 2004”).
- (28) Po ujawnieniu ustaleń dotyczących domniemanego subsydiowania rząd Indii podtrzymał swoje wątpliwości w kwestii stosowania środków wyrównawczych wobec tych programów i co do obliczenia kwot subsydium. Ponadto rząd ponowił przywoływane wcześniej argumenty przemawiające za tym, że nie ma prawdopodobieństwa kontynuacji subsydiowania w danym przypadku. W związku z tym należy zauważyć, że argumentacja ta nie wnosi niczego nowego, co mogłoby wpłynąć na zmianę wniosków przedstawionych w niniejszym rozporządzeniu.

II. PROGRAMY OGÓLNOKRAJOWE

1. PROGRAM „PASZPORTOWY” UPRAWNIENIA CELNEGO („DEPBS”)

a) Podstawa prawna

- (29) Szczegółowy opis DEPBS zawarto w ust. 4.3 polityki EXIM 2004–2009 oraz w tomie I sekcja 4.3–4.4 Podręcznika procedur 2004–2009.
- (30) Stwierdzono, że żaden ze współpracujących producentów eksportujących nie otrzymał jakichkolwiek świadczeń stanowiących podstawę do zastosowania środków wyrównawczych wobec DEPBS. W związku z tym uznano, że nie jest konieczne dalsze analizowanie programu ITES w ramach tego postępowania.

2. PROGRAMY PODATKU DOCHODOWEGO (INCOME TAX SCHEMES)

- (31) Stwierdzono, że żaden ze współpracujących producentów eksportujących nie otrzymał jakichkolwiek świadczeń stanowiących podstawę do stosowania środków wyrównawczych wobec ITES. W związku z tym uznano, że nie jest konieczne dalsze analizowanie programu ITES w ramach tego postępowania.

3. PROGRAM WSPIERANIA PRZYWOZU DÓBR INWESTYCYJNYCH PROMUJĄCY WYWÓZ (EXPORT PROMOTION CAPITAL GOODS SCHEME – „EPCGS”)

a) Podstawa prawna

- (32) Szczegółowy opis EPCGS zawarto w rozdziale 5 polityki EXIM 2004–2009 oraz w tomie I rozdział 5 Podręcznika procedur 2004–2009.

b) Kwalifikowalność

- (33) Do korzystania z tego programu kwalifikują się producenci-eksporterzy i handlowcy-eksporterzy powiązani z producentami wspierającymi i dostawcami usług.

c) Zastosowanie w praktyce

- (34) Pod warunkiem spełnienia obowiązku wywozu przedsiębiorstwo kwalifikuje się do przywozu dóbr inwestycyjnych (nowych oraz – od kwietnia 2003 r. – używanych dóbr inwestycyjnych mających do 10 lat) według obniżonej lub zerowej stawki celnej. Rząd Indii na wniosek i za opłatą wydaje licencję w ramach programu EPCGS. Aby spełnić zobowiązanie wywozowe, przywożone dobra inwestycyjne winny zostać wykorzystane do wyprodukowania określonej ilości dóbr na wywóz w określonym okresie.
- (35) Posiadacze licencji EPCGS mogą również zaopatrywać się w dobra inwestycyjne lokalnie. W takim wypadku lokalny producent dóbr inwestycyjnych może spożytkować korzyści na bezcłowy przywóz składników potrzebnych do produkcji tych dóbr inwestycyjnych. Alternatywnie lokalny producent może ubiegać się o korzyści z uznanego wywozu w związku z dostawą dóbr inwestycyjnych posiadaczowi licencji EPCGS.

d) Wnioski w sprawie programu EPCGS

- (36) EPCGS zapewnia subsydia w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Redukcja celi stanowi finansowy wkład rządu Indii, ponieważ ta ulga zmniejsza jego wpływy z cła, które byłoby należne w innym przypadku. Ponadto redukcja cła przyznaje korzyści eksporterowi, ponieważ zaoszczędzone cła przywozowe poprawiają jego płynność finansową.
- (37) Ponadto EPCGS jest prawnie uwarunkowane wynikami wywozu, ponieważ takich licencji nie można uzyskać bez zobowiązania się do wywozu. EPCGS uznaje się zatem za konkretny przypadek, który stanowi podstawy do stosowania środków wyrównawczych w myśl art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (38) W rezultacie program ten nie może być uznany za dopuszczalny system zwrotu cła czy zastępczy system zwrotu w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Dobra kapitałowe nie wchodzi w zakres takich dopuszczalnych systemów określonych w załączniku I pkt i) rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie zostały one wykorzystane do wytworzenia wywiezionych produktów.

e) **Obliczenie kwoty subsydium**

- (39) Żaden ze współpracujących eksporterów nie zakupił żadnych dóbr inwestycyjnych w OD. Jednak jedno przedsiębiorstwo nadal korzystało ze zwolnień z cła dla dóbr inwestycyjnych zakupionych przed OD na kwotę ustaloną w pierwotnym dochodzeniu. Kwota subsydium uzyskana w ODP została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie niezapłaconego cła od przywiezionych dóbr inwestycyjnych, poprzez rozłożenie subsydium na okres, który odzwierciedla rzeczywistą amortyzację takich aktywów producenta eksportującego. Zgodnie z ustaloną praktyką tak obliczona kwota, która odnosi się do ODP, została dostosowana przez dodanie odsetek z tego okresu w celu odzwierciedlenia całkowitej wartości korzyści odniesionych w czasie. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego poniesione koszty niezbędne dla uzyskania subsydium odjęto od tej sumy celem uzyskania wielkości subsydium w liczniku. Zgodnie z art. 7 ust. 2 oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium została rozdzielona pomiędzy przychód z dokonanego wywozu realizowanego w ODP jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości. Wysokość subsydium obliczonego dla przedsiębiorstwa, które nadal korzystało z subsydiowania w ramach tego programu, wynosiła 0,38 %.

4. PROGRAM KREDYTÓW EKSPORTOWYCH (EXPORT CREDIT SCHEME, „ECS”)

a) **Podstawa prawna**

- (40) Szczegóły tego programu zostały określone w Okólniku głównym IECD nr 5/04.02.01/2002-03 (Kredyt eksportowy w walucie zagranicznej) i w Okólniku głównym IECD nr 10/04.02.01/2003-04 (Kredyt eksportowy w rupiach) Indyjskiego Banku Rezerw („RBI”), adresowanym do wszystkich banków komercyjnych w Indiach.

b) **Kwalifikowalność**

- (41) Do korzystania z tego programu kwalifikują się producenci-eksporterzy i handlowcy-eksporterzy. Stwierdzono, że żadne przedsiębiorstwo współpracujące w postępowaniu nie korzystało z subsydiów w ramach ECS.

c) **Zastosowanie w praktyce**

- (42) Na mocy tego programu RBI obowiązkowo ustala maksymalny pułap stóp procentowych stosowanych do kredytów eksportowych, zarówno w rupiach indyjskich, jak też w obcej walucie, którymi banki komercyjne mogą obciążać eksportera „w celu udostępnienia kredytu eksporterom po stawkach, które są konkurencyjne w skali międzynarodowej”. Program ECS składa się z dwóch podprogramów, programu kredytu eksportowego przedwysyłkowego („kredyt fazy pakowania”), który obejmuje kredyty udzielane eksporterowi na sfinansowanie zakupu, przetwarzania, wytwarzania, pakowania i/lub wysyłki towarów przedeksportowych oraz z kredytu eksportowego powysyłkowego, który zapewnia kapitał operacyjny w postaci pożyczek dla sfinansowania należ-

ności z tytułu wywozu. RBI zaleca również bankom komercyjnym udostępnienie określonej kwoty własnych kredytów bankowych netto na rzecz finansowania eksportu.

- (43) W wyniku stosowania postanowień okólników głównych banku RBI eksporterzy mogą otrzymać kredyty eksportowe o preferencyjnych stopach procentowych w porównaniu do stóp procentowych zwykłych kredytów komercyjnych („kredyty gotówkowe”), których warunki ustalane są jedynie w zależności od warunków rynkowych.

d) **Wnioski dotyczące programu ECS**

- (44) Po pierwsze, preferencyjne stopy procentowe kredytu ECS określonego w okólnikach głównych RBI mogą obniżyć koszty odsetkowe eksportera w porównaniu z kosztami kredytu ustalonymi wyłącznie w zależności od warunków rynkowych i w tym przypadku mogą danemu eksporterowi przyznawać korzyść w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Tylko w odniesieniu do tych eksporterów współpracujących, w przypadku których stwierdzono istnienie powyższych różnic w stopach procentowych, wyciągnięto wniosek, że korzyść została przyznana. Różnic w stopach procentowych między kredytami, których udzielono w ramach okólników głównych banku RBI, a komercyjnymi „kredytami gotówkowymi” nie można wyjaśnić wyłącznie zachowaniem rynkowym banków komercyjnych.

- (45) Po drugie, pomimo faktu, że preferencyjne kredyty w ramach ECS są przyznawane przez banki komercyjne, korzyść ta jest finansowym wkładem rządu w rozumieniu art. 2 ust. 1 ppkt iv) rozporządzenia podstawowego. RBI jest organem publicznym i jest zatem objęty definicją „władza publiczna” zgodnie z zapisem art. 1 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Jest 100 % własnością rządu, realizuje cele polityki publicznej, np. politykę monetarną, a jego władze są wyznaczane przez rząd Indii. RBI określa kierunki dla organizacji prywatnych, ponieważ banki komercyjne są związane warunkami, między innymi maksymalnymi pułapami dla stóp procentowych na kredyty eksportowe, zlecanymi w okólnikach RBI, oraz przepisami RBI, że banki komercyjne muszą przeznaczać pewną określoną kwotę swoich kredytów bankowych netto na finansowanie eksportu. Banki komercyjne zobowiązane są do wykonywania funkcji wspomnianych w art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt i) rozporządzenia podstawowego, w tym przypadku jest to udzielanie pożyczek w formie preferencyjnego finansowania wywozu. Taki bezpośredni transfer środków w formie pożyczek udzielanych pod pewnymi warunkami normalnie należałby do obowiązków władz publicznych, a stosowana praktyka nie różni się istotnie od praktyk normalnie przestrzeganych przez władze publiczne, art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt iv) rozporządzenia podstawowego. Subsydium to uznawane jest za szczególne i stanowiące podstawę do zastosowania środków wyrównawczych, ponieważ preferencyjne stopy procentowe są dostępne wyłącznie w odniesieniu do finansowania transakcji wywozowych oraz są uwarunkowane wynikami wywozu, zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

e) **Obliczenie kwoty subsydium**

- (46) Kwota subsydium została obliczona na podstawie różnicy pomiędzy odsetkami zapłaconymi za kredyty eksportowe wykorzystane w ODP a kwotą, która musiałaby być zapłacona, gdyby stosowano te same stopy procentowe co w przypadku zwykłych kredytów komercyjnych stosowanych przez określoną spółkę. Ta wielkość subsydium (w liczniku) została rozbita na całkowity przychód z dokonanego wywozu w ODP jako właściwy mianownik zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ subsydium to zależy od wyników wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych ani przetransportowanych. Przedsiębiorstwo, które korzystało z programu ECS uzyskało subsydium w wysokości 0,1 %.

5. PROGRAM JEDNOSTEK ZORIENTOWANYCH NA WYWÓZ (EXPORT ORIENTED UNIT SCHEME, „EOUS”)/ PROGRAM SPECJALNYCH STREF EKONOMICZNYCH (SPECIAL ECONOMIC ZONES SCHEME, „SSE”)

- (47) Stwierdzono, że żaden ze współpracujących producentów eksportujących nie otrzymał jakichkolwiek świadczeń stanowiących podstawę do zastosowania środków wyrównawczych wobec SEZS. Niemniej dwa indyjskie przedsiębiorstwa miały status jednostek zorientowanych na wywóz (EOU) i w ODP otrzymywały subsydia stanowiące podstawę do zastosowania środków wyrównawczych. Dlatego poniższe opis i ocena ograniczają się do EOUS.

a) **Podstawa prawna**

- (48) Szczegółowy opis EOU zawarto w rozdziale 6 polityki EXIM 2004–2009 oraz w tomie I Podręcznika procedur 2004–2009.

b) **Kwalifikowalność**

- (49) Z wyjątkiem przedsiębiorstw zajmujących się wyłącznie handlem, wszystkie przedsiębiorstwa, które z zasady podejmują się wywozu całej swojej produkcji towarów lub usług, mogą zostać objęte EOUS. Natomiast przedsiębiorstwa działające w sektorze przemysłowym muszą spełniać próg minimum inwestycji w środki trwałe (wynoszący 10 mln rupii indyjskich), ażeby zakwalifikować się do EOUS.

c) **Zastosowanie w praktyce**

- (50) Jak ustalono w dochodzeniu pierwotnym, jednostki zorientowane na wywóz mogą posiadać swoje siedziby i prowadzić działalność wszędzie w Indiach.

- (51) Wniosek o nadanie statusu EOU musi zawierać szczegóły na najbliższe pięć lat, dotyczące między innymi planowanej wielkości produkcji, przewidywanej wartości wywozu, wymagań przywozowych oraz wymagań lokalnych. W przypadku gdy władze zaakceptują taki wniosek, warunki załączone do powyższej akceptacji zostaną przedstawione przedsiębiorstwu. Umowa dotycząca przyznania przedsiębiorstwu statusu EOU jest ważna przez okres pięciu lat. Umowę można przedłużać na kolejne okresy.

- (52) Najważniejszym obowiązkiem EOU określonym w polityce EXIM 2004–2009 jest uzyskanie przychodów netto w wymianie międzynarodowej („NFE”), co oznacza, że w określonym okresie odniesienia (5 lat) całkowita wartość wywozu musi być wyższa niż całkowita wartość towarów przywożonych.

- (53) Jednostki EOU mają prawo do następujących ulg:

i) zwolnienie z ceł przywozowych na wszystkie rodzaje towarów (włącznie z dobrami inwestycyjnymi, surowcami i towarami konsumpcyjnymi) niezbędnych do wytwarzania, produkcji, przetwarzania lub z nimi związanych;

ii) zwolnienie z podatku akcyzowego na towary nabyte ze źródeł lokalnych;

iii) zwrot centralnego podatku od sprzedaży od towarów zakupionych na rynku lokalnym;

iv) pozwolenie na sprzedaż na rynku krajowym części wyprodukowanych wyrobów do wysokości 50 % wartości wywozu FOB, po warunkiem osiągnięcia dodatnich przychodów netto w wymianie międzynarodowej po opłaceniu należności ulgowych, tj. podatków akcyzowych od produktów gotowych;

v) częściowy zwrot podatku zapłaconego od paliwa nabytego od krajowych przedsiębiorstw naftowych;

vi) zwolnienie z podatku dochodowego zwykle należnego od zrealizowanych zysków ze sprzedaży eksportowej, zgodnie z ust. 10B ustawy o podatku dochodowym, na okres 10 lat od rozpoczęcia działalności, ale nie dłużej niż do końca roku finansowego 2010;

vii) możliwość posiadania 100 % kapitału zagranicznego.

- (54) Jednostki prowadzące działalność na warunkach wyżej wymienionych programów podlegają dozorowi urzędników celnych zgodnie z ust. 65 ustawy o cłach.
- (55) Są one prawnie zobligowane do prowadzenia rzetelnego rejestru wszystkich transakcji przywózowych, zużycia i wykorzystania wszystkich przywożonych materiałów oraz wszystkich zrealizowanych transakcji wywózowych, zgodnie z sekcją 6.11.1 Podręcznika procedur 2004–2009. Dokumenty te należy dostarczać okresowo właściwym organom w formie kwartalnych i rocznych sprawozdań z dokonanych postępów.
- (56) Jednakże „[jednostka EOU] nie ma w żadnym momencie obowiązku korelowania każdej przesyłki pochodzącej z przywozu z prowadzonym przez siebie wywozem, transferami do innych jednostek, sprzedają krajową lub zapasami”, zgodnie z treścią tomu I sekcje 6.11.2 i 7.13.2 Podręcznika procedur 2004–2009.
- (57) Krajowa sprzedaż jest wysyłana i odnotowywana za pomocą własnej certyfikacji. Proces wysyłki przesyłek EOU przeznaczonych na wywóz jest dozorowany przez urzędnika celnego lub urzędnika ds. akcyzy na stałe oddelegowanego do EOU.
- (58) W aktualnie rozpatrywanym przypadku program EOU był stosowany przez dwóch ze współpracujących eksporterów. Współpracujący eksporterzy korzystali z programu w celu: przywozu surowców i dóbr inwestycyjnych zwolnionych z cła przywózowego, zaopatrywania się na rynku krajowym w towary zwolnione z podatku akcyzowego oraz uzyskania zwrotu podatku od sprzedaży, oraz sprzedaży części swojej produkcji na rynku krajowym. Jedno z przedsiębiorstw eksportujących również korzysta z programu w celu uzyskania częściowego zwrotu podatku zapłaconego od paliwa nabytego od krajowych przedsiębiorstw naftowych. Tak więc wnioskodawca skorzystał ze wszystkich ulg opisanych w motywie 53 ppkt i)–v). Dochodzenie wykazało, że eksporterzy objęci postępowaniem nie odnieśli korzyści wynikających z przepisów EOUS o zwolnieniu z podatku dochodowego.
- (60) Zwolnienie z podatku akcyzowego oraz z odpowiadającego mu cła przywózowego („cło dodatkowe”) nie prowadzi jednakże do rezygnacji z dochodu, który jest należny w innych przypadkach. Podatek akcyzowy oraz cło dodatkowe, w przypadku ich uiszczenia, mogą być wykorzystane jako własny kredyt na przyszłe zobowiązania celne (tak zwany mechanizm „CENVAT”). Dlatego też wspomniane cła nie są ostateczne. Za pomocą „CENVAT” nakłada się ostateczne cło tylko na wartość dodaną, nie zaś na środki do produkcji.
- (61) Dlatego też jedynie zwolnienie z cła podstawowego, specjalnego cła dodatkowego, częściowy zwrot podatku zapłaconego od paliwa nabytego od krajowych przedsiębiorstw naftowych oraz zwrot podatku od sprzedaży stanowią subsydia w rozumieniu art. 2 rozporządzenia podstawowego. Ich wysokość jest prawnie uzależniona od wyników wywozu i w związku z tym zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego uważa się je za szczególne i stanowiące podstawy do środków wyrównawczych. Cel eksportu EOU określony w ust. 6.1 polityki EXIM 02-07 jest warunkiem niezbędnym do uzyskania środków zachęcających.
- (62) Jeden ze współpracujących eksporterów utrzymywał, że Komisja odbiegła od rozumowania stosowanego w pierwotnym dochodzeniu, jeśli chodzi o oszacowanie zwolnienia z cła na surowce, i że tylko nadmierne umorzenia, jeśli istnieją, powinny stanowić podstawę do zastosowania środków wyrównawczych. Jednak odpowiadając należy zauważyć, że w czasie pierwotnego dochodzenia, w oszacowaniu kwoty środków wyrównawczych, pytanie o to, czy program jednostek zorientowanych na wywóz jest czy nie jest dozwolonym systemem ceł zwrotnych, zostało postawione „bez uszczerbku dla pytania, czy system stanowi system ceł zwrotnych zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego” (?). W ramach tego przeglądu cały program, wraz z systemem monitorowania, został uważnie zbadany.
- (63) Ponadto dochodzenie wykazało, że subsydiów tych nie można uznać za dozwolone systemy ceł zwrotnych albo systemy substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiadają one ścisłym zasadom ustanowionym w załączniku I (pkt h) oraz i)), w załączniku II (definicja oraz zasady systemu ceł zwrotnych) oraz w załączniku III (definicja i zasady systemu substytucji ceł zwrotnych) do rozporządzenia podstawowego. Tam, gdzie stosuje się przepisy dotyczące zwrotu podatku od sprzedaży oraz zwolnień z cła przywózowego w celu nabycia dóbr inwestycyjnych, przepisy te nie są zgodne z zasadami odnoszącymi się do dozwolonego systemu ceł zwrotnych, ponieważ dobra inwestycyjne nie są wykorzystywane w procesie produkcyjnym, tak jak to jest wymagane przez załącznik I pkt h) (zwrot podatku od sprzedaży) oraz pkt i) (umorzenie ceł przywózowych).

d) *Wnioski dotyczące EOUS*

- (59) Zwolnienie EOU z dwóch rodzajów ceł przywózowych („cła podstawowego” oraz „specjalnego cła dodatkowego”), jak też zwrot podatku od sprzedaży stanowią wkład finansowy rządu Indii w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Rezygnuje się z pobierania należności przez władze publiczne, które byłyby należne w przypadku braku powyższego programu, co oznacza dodatkową korzyść dla EOU w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ pozwala na zachowanie płynności ze względu na to, że nie trzeba płać zwykle należnych ceł, jak również ze względu na uzyskanie zwrotu podatku od sprzedaży.

(⁹) Motyw 26, rozporządzenie (WE) nr 2603/2000 (Dz.U. L 301 z 30.11.2000, str. 1).

- (64) Dodatkowo nie ustalono, że rząd Indii posiada skuteczny system weryfikacji czy procedurę służące potwierdzeniu, czy i w jakiej ilości zwolnione z cła lub podatku od sprzedaży środki do produkcji zostały wykorzystane do produkcji produktu wywożonego (załącznik II cz. II pkt 4 do rozporządzenia podstawowego, a w przypadku programów substytucji cel zwrotnych – załącznik III część II pkt 2 do rozporządzenia podstawowego). Stosowany system weryfikacji ma na celu monitorowanie obowiązku osiągnięcia przychodów netto w wymianie międzynarodowej, a nie wykorzystania przywozu do produkcji wywożonych towarów.
- (65) EOU może sprzedać znaczącą część produkcji, do 50 % swego obrotu rocznego, na rynku krajowym. Dlatego też nie ma prawnego obowiązku wywozu wszystkich wytworzonych produktów końcowych. Ponadto te transakcje krajowe są przeprowadzane bez dozoru i kontroli urzędników państwowych i podlegają wyłącznie procedurze własnej certyfikacji. W wyniku tego pozostające pod zamknięciem celnym pomieszczenia EOU nie podlegają przynajmniej częściowo kontroli fizycznej przeprowadzanej przez władze indyjskie. Jednakże czyni to dalsze elementy weryfikacji jeszcze ważniejszymi, szczególnie zaś kontrolę związku pomiędzy zwolnionymi z cła środkami do produkcji oraz docelowymi produktami przeznaczonymi na wywóz w celu zakwalifikowania się jako system weryfikacji cel zwrotnych.
- (66) Uwzględniając dalsze przeprowadzone działania weryfikacyjne należy przypomnieć, że już w tej chwili z mocy prawa nie wymaga się od EOU w żadnym momencie korelowania każdej przesyłki przeznaczonej na przywóz z odpowiednim produktem docelowym. Tylko jeżeli wprowadzono by takie kontrole, władze indyjskie mogłyby uzyskać wystarczających informacji o końcowym przeznaczeniu środków do produkcji, co umożliwiłoby sprawdzenie, czy zwolnienia z cła/podatku od sprzedaży nie przewyższają środków do produkcji przeznaczonej do wywozu. Miesięczne zeznania podatkowe za sprzedaż krajową na podstawie własnych obliczeń, które są okresowo oceniane przez władze indyjskie, nie są wystarczające. Poza tym celem miesięcznych zeznań podatkowych jest monitorowanie podatków akcyzowych, a nie kontrola przeznaczenia środków do produkcji. Wewnętrzne systemy przedsiębiorstwa, które nie są wymagane prawem, nie wystarczyłyby, ponieważ system weryfikacji cel zwrotnych musiałby zostać zaprojektowany i wprowadzony przez rząd i nie powinno to pozostawać w gestii zarządu poszczególnego zainteresowanego przedsiębiorstwa. W konsekwencji w toku dochodzenia ustalono, że indyjska polityka EXIM nie wymaga jednoznacznie od EOU ewidencjonowania związku pomiędzy środkami do produkcji oraz gotowym produktem i że rząd Indii nie ustanowił skutecznego mechanizmu kontroli w celu określania, które środki zostały wykorzystane w produkcji na wywóz i w jakiej ilości.
- (67) Ponadto rząd Indii nie przeprowadził dalszego badania opartego na faktycznie zaangażowanych środkach do produkcji, pomimo że czynność ta powinna być normalnie wymagana w przypadku braku skutecznego systemu weryfikacji (załącznik II część II pkt 5 oraz załącznik III część II pkt 3 do rozporządzenia podstawowego). Rząd Indii nie przedstawił również dowodu wykazującego, że nie dokonano żadnego nadmiernego umorzenia.
- (68) W związku z powyższym twierdzenie jednego przedsiębiorstwa, że Komisja odbiegła od rozumowania stosowanego w pierwotnym dochodzeniu, jeśli chodzi o oszacowanie zwolnienia z cła na surowce, i że tylko nadmierne umorzenia, jeśli istnieją, powinny stanowić podstawy środków wyrównawczych, musi zostać odrzucone.
- e) **Obliczenie kwoty subsydium**
- (69) Zgodnie z powyższym, przy braku dozwolonego systemu cel zwrotnych lub systemu substytucji cel zwrotnych, korzyścią wyrównawczą jest umorzenie całości cel przywozowych (cła podstawowego i specjalnego cła dodatkowego) zwykle należnych od przywozu, jak również zwrot podatku od sprzedaży oraz zwrot podatku zapłaconego od paliwa nabytego od krajowych przedsiębiorstw naftowych, w ODP.
- i) **Zwolnienie z cel przywozowych (cła podstawowego i specjalnego cła dodatkowego), zwrotu podatku od sprzedaży na surowce oraz zwrot podatku zapłaconego od paliwa nabytego od krajowych przedsiębiorstw naftowych**
- (70) Wysokość subsydiów dla eksporterów objętych programem EOU została obliczona na podstawie wielkości niepobranych cel przywozowych (cła podstawowe oraz specjalne cła dodatkowe) na surowce przywożone dla potrzeb EOU jako całość, zwrotu podatku od sprzedaży oraz zwrotu podatku zapłaconego od zakupionego na rynku krajowym paliwa, w całym ODP. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego poniesione koszty niezbędne dla uzyskania subsydium odjęto od tej sumy celem uzyskania wielkości subsydium w liczniku. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ta kwota subsydium została rozdzielona pomiędzy przychód właściwy z dokonanego wywozu w ODP jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium zależy od wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych. Uzyskane tym sposobem stawki marginesu subsydium dla obu przedsiębiorstw wyniosły odpowiednio 0,9 % i 5,8 %

ii) **Zwolnienie z należności przywózowych (cło podstawowe i specjalne cło dodatkowe) na dobra inwestycyjne**

- (71) Dobra inwestycyjne nie stają się fizycznymi składnikami wyrobów gotowych. Zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego korzyść dla badanego przedsiębiorstwa obliczona na podstawie kwoty niezapłaconej należności celnej na importowane dobra inwestycyjne rozłożonej w okresie, który odzwierciedla normalną amortyzację takich aktywów w badanym przemyśle. Celem określenia normalnej długości okresu amortyzacji dla takiej kategorii dóbr za odniesienie przyjęto 18 lat, to jest rzeczywisty okres amortyzacji stosowany przez obu współpracujących zainteresowanych eksporterów. Tak wyliczona kwota, przypisana następnie do ODP, została dostosowana poprzez dodanie odsetek należnych za ten okres w celu odzwierciedlenia wartości korzyści w czasie, i tym samym ustalenia pełnej korzyści odnoszonej przez beneficjenta tego programu. Zgodnie z art. 7 ust. 2 i art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ta kwota subsydium została rozdzielona pomiędzy przychód właściwy z dokonanego wywozu w ODP jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium zależy od wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych. Uzyskane tym sposobem stawki subsydium wyniosły odpowiednio 1,8 % i 0,4 %.
- (72) Zatem łączny margines subsydium w ramach EOUS dla przedsiębiorstw objętych postępowaniem wyniósł odpowiednio 2,7 % i 6,2 %.

6. SYSTEM POZWOLEŃ ZALICZKOWYCH (ADVANCE LICENCE SCHEME, DALEJ ALS)

a) **Podstawa prawna**

- (73) Szczegółowy opis systemu został zawarty w ust. 4.1–4.1.14 polityki EXIM 2004–2009 i w tomie I rozdziały 4.1–4.30 Podręcznika procedur 2004–2009.

b) **Kwalifikowalność**

- (74) ALS składa się z sześciu podprogramów, które zostały opisane bardziej szczegółowo poniżej. Podprogramy te różnią się między innymi zakresem kwalifikowalności. Zarówno producenci-eksporterzy, jak i handlowcy eksporterzy „powiązani” z wytwórcami pomocniczymi są uprawnieni do korzystania z systemu ALS w odniesieniu do wywozu fizycznego oraz do ALS w ramach zapotrzebowań rocznych. Producenci-eksporterzy realizujący dostawy do eksportera końcowego mają prawo korzystania z ALS z tytułu dostaw pośrednich. Głównym wykonawcom, zaopatrującym kategorie „uznane za wywóz” wymienione w ust. 8.2 polityki EXIM 2004–2009, takim jak dostawcy do jednostek zorientowanych na wywóz („EOU”), przysługuje wsparcie w ramach ALS na kategorie „uznane za wywóz”.

Wreszcie, dostawcom pośrednim producentów-eksporterów przysługują świadczenia na kategorie „uznane za wywóz” w ramach podprogramów Zamówień wcześniejszego uwolnienia („ARO”) oraz krajowej akredytywy otwartej przez nabywcę na rzecz sprzedawcy (obopólnej).

c) **Zastosowanie w praktyce**

- (75) Pozwolenia zaliczkowe mogą być wystawiane na:
- i) Wywóz fizyczny: jest to główny podprogram. Umożliwia bezcłowy przywóz materiałów będących składnikami do produkcji konkretnego docelowego wyrobu na eksport. Wywóz musi mieć charakter fizyczny, co znaczy, że przedmiot wywozu musi opuścić terytorium Indii. Warunki, w jakich obowiązuje dodatek importowy i zobowiązanie eksportowe obejmujące typ produktu eksportowego, są określone w pozwoleniu.
 - ii) Zapotrzebowanie roczne: takie pozwolenie nie jest związane z konkretnym produktem eksportowym, ale z szerszą grupą produktów (np. z produktami chemicznymi i produktami zbliżonymi). Posiadacz pozwolenia może – do pewnego progu wartości ustalonego na podstawie jego dotychczasowego wywozu – importować bezcłowo każdy surowiec używany do produkcji artykułów zakwalifikowanych do takiej grupy produktów. Może zdecydować o wywozie dowolnego produktu powstałego przy użyciu takiego materiału zwolnionego z cła i wchodzącego w skład określonej grupy produktów.
 - iii) Dostawy pośrednie: ten podprogram obejmuje przypadki, gdzie dwóch producentów zamierza wspólnie wytwarzać jeden produkt wywozowy, dzieląc między siebie proces wytwórczy. Producent eksporter wytwarza produkt pośredni. Może dokonywać bezcłowego przywozu komponentów oraz uzyskać na ten cel wsparcie ALS przeznaczone na dostawy pośrednie. Eksporter końcowy finalizuje produkcję i zobowiązany jest dokonać wywozu gotowego produktu.
 - iv) Kategoria „uznane za wywóz”: ten podprogram umożliwia głównemu kontrahentowi bezcłowy przywóz materiałów do produkcji, które wymagane są przy produkcji towarów sprzedawanych jako uznane za wywóz klientom kategorii wymienionych w ust. 8.2 lit. b)–g), oraz i)–j) polityki EXIM 2004–2009. Innymi słowy, produkt gotowy nie musi opuszczać kraju – zostaje natomiast „uznany za wywóz” na podstawie statusu nabywcy. W tej kategorii znalazłyby się dostawy, których odbiorca ma status EOU lub posiada licencję programu wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych promującego wywóz (Export Promotion Capital Goods Scheme: EPCGS).

- v) ARO: posiadacz ALS zamierzający pozyskać komponenty ze źródeł lokalnych w miejsce przywozu bezpośredniego ma możliwość zaopatrywania się w nie w oparciu o program ARO. W takich przypadkach pozwolenia zaliczkowe nabierają mocy ARO i są przyznawane lokalnemu dostawcy przy dostawie wymienionych w nich towarów. Przyznanie ARO upoważnia dostawcę lokalnego do korzystania ze świadczeń z tytułu kategorii uznawanych za wywóz zgodnie z zapisem ust. 8.3 polityki EXIM 02-07 (czyli ALS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, system ceł zwrotnych na uznany wywóz i zwrot ostatecznego podatku akcyzowego) systemu ceł zwrotnych/zwrotu ostatecznego podatku akcyzowego. Mechanizm ARO refunduje podatki i cła dostawcy zamiast refundować je końcowemu eksporterowi w postaci zwrotu/refundacji ceł. Zwrot podatków/ceł można uzyskać zarówno w odniesieniu do materiałów do produkcji ze źródeł lokalnych, jak i tych pochodzących z przywozu.
- vi) Krajowa akredytywa otwarta (przez nabywcę na rzecz sprzedawcy, tj. obopólna): ten podprogram obejmuje, podobnie, dostawy ze źródeł lokalnych na rzecz posiadacza ALS. Posiadacz ALS może zwrócić się do banku o otwarcie akredytywy krajowej na rzecz lokalnego dostawcy. W przypadku przywozu bezpośredniego pozwolenie zostanie przez bank unieważnione jedynie w odniesieniu do wartości i wolumenu towarów pochodzących ze źródeł lokalnych zamiast z przywozu. Dostawca lokalny będzie uprawniony do świadczeń za kategorie uznane za wywóz zgodnie z zapisem w ust. 8.3 polityki EXIM 02-07 (czyli ALS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, system ceł zwrotnych na uznany eksport oraz zwrot ostatecznego podatku akcyzowego).
- (76) Ustalono, iż w trakcie ODP tylko jeden ze współpracujących eksporterów uzyskał w ramach trzech podprogramów związanych z produktem objętym postępowaniem, a mianowicie: i) ALS z tytułu wywozu fizycznego, v) ARO oraz iv) ALS w kategorii „uznane za wywóz”. W związku z tym nie jest konieczne ustalanie konieczności zastosowania środków wyrównawczych w odniesieniu do: ii) zapotrzebowań rocznych, iii) dostaw bezpośrednich ani też vi) programu krajowej akredytywy otwartej.
- (77) W celu umożliwienia przeprowadzenia weryfikacji przez władze Indii posiadacz pozwolenia jest prawnie zobowiązany do prowadzenia „odpowiedniej i rzetelnej dokumentacji dotyczącej konsumpcji i przeznaczenia towarów przywiezionych w ramach każdego pozwolenia” (tomu I rozdział 4.30 i dodatek 23 do Podręcznika procedur 2004–2009), czyli rejestru rzeczywistej konsumpcji (rejestr rzeczywistego zużycia, tzw. „dodatek 23”). Począwszy od maja 2005 r. dodatek 23 musi być nie tylko zachowywany przez przedsiębiorstwo, konieczne jest także zatwierdzony przez biegłego rewidenta i przesłany odpowiednim władzom Indii. Obowiązek składania dodatku 23 towarzyszy każdemu z pozwoleń wystawionych po wejściu w życie nowych reguł, tj. od maja 2005 r. Przegląd praktycznego wdrożenia nowego systemu nie był zatem możliwy wobec braku jakiegokolwiek sprawozdania odnoszącego się do wystawionych pozwoleń, którego przedłożenie poprzedzałoby dochodzenie.
- (78) W odniesieniu do wspomnianych wyżej podprogramów i), iv) i v), zarówno ulga przywozowa, jak i zobowiązanie wywozowe (z kategorią „uznane za wywóz” włącznie) są ustalane wartościowo i ilościowo przez rząd Indii oraz są udokumentowane w treści pozwolenia. Ponadto w trakcie realizacji przywozu i wywozu odpowiednie transakcje muszą być udokumentowane przez urzędników państwowych na formularzu pozwolenia. Wielkość przywozu dozwolonego w ramach tego programu ustala rząd Indii na podstawie standardowych norm nakładów i wyników („normy SION”). Normy SION istnieją dla większości produktów, włączając produkt objęty postępowaniem, i są publikowane w HOP II 2004–2009.
- (79) Przywożone surowce nie są zbywalne i muszą być wykorzystane do wytworzenia produktu wywozowego. Obowiązek wywozu musi być spełniony w określonych ramach czasowych od wydania pozwolenia (18 miesięcy z dopuszczalnością dwóch przedłużeń po sześć miesięcy).
- (80) Posiadacz pozwolenia zaliczkowego zamierzający pozyskać komponenty ze źródeł lokalnych w miejsce przywozu bezpośredniego ma możliwość zaopatrywania się w nie w oparciu o program pozwoleń zaliczkowych dotyczących wywozu (ARO). W takich przypadkach pozwolenia zaliczkowe są poświadczane jako ARO i przyznawane lokalnemu dostawcy przy dostawie wymienionych w nich towarów.
- (81) Podczas dochodzenia przeglądowego ustalono, że bezcłowy, zgodny z ulgą przywozową wyliczoną w oparciu o normy SION, przywóz surowców przez eksportera współpracującego w ramach różnych podprogramów przekroczył ilość materiałów potrzebną do wytworzenia ilości referencyjnej docelowego produktu wywozowego. Tym samym standardowe normy SION dla produktu objętego postępowaniem okazały się nieprecyzyjne.
- d) Wnioski**
- (82) Zwolnienie z ceł przywozowych stanowi subsydlum w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, tzn. finansowy wkład rządu Indii, który wypłacił świadczenie na rzecz eksporterów objętych dochodzeniem.

- (83) Dodatkowo ALS kategorii „wywóz fizyczny” są niewątpliwie prawnie uzależnione od wywozu i w związku z tym powinny mieć charakter szczególny i powinny podlegać środkom wyrównawczym zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Bez zobowiązania się do wywozu przedsiębiorstwo nie może uzyskać korzyści wynikających z tych programów.
- (84) ALS w kategorii „uznane za wywóz” jest faktycznie uwarunkowane działalnością wywozową. Program ten został wykorzystany tylko przez jedno z przedsiębiorstw, w niewielkim zakresie i wyłącznie przy dostawie EOU lub jednostek w SSE, obie kategorie wymienione są w ust. 8.2 lit. b) polityki EXIM 02-07. Wspomniane przedsiębiorstwo wyjaśniło, że jego klienci dokonali ostatecznie wywozu produktu objętego postępowaniem. Przedmiotem EOU/SSE jest wywóz zgodnie z zapisem ust. 6.1 polityki EXIM 02-07. Tak więc dostawca krajowy uzyskuje świadczenia w ramach programu ALS na kategorie uznane za wywóz, ponieważ rząd Indii przewiduje przychody z wywozu otrzymywane przez eksportera mającego siedzibę w EOU/SSE. Zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego subsydia są traktowane jako faktycznie uwarunkowane wynikami wywozu, gdy stan faktyczny wskazuje, że przyznanie subsydium, bez prawnego uwarunkowania od wyników wywozu, jest w istocie związane z aktualnymi lub przewidywanymi przychodami z wywozu.
- (85) W rozpatrywanym przypadku współpracujące przedsiębiorstwo nie korzystało z pozwoleń zaliczkowych w celach przywozu wolnocłowego. Skorzystało natomiast dzięki nabywaniu surowców ze źródeł lokalnych, poprzez przekształcanie pozwoleń w ARO. Prawo do zwolnienia z należności celno-skarbowych w ramach tego programu przysługujące dostawcy zastępuje zwrot/refundację ceł ostatecznemu eksporterowi. Prawo do zwolnienia z należności celno-skarbowych przysługuje zarówno w odniesieniu do materiałów dla potrzeb produkcji pochodzących ze źródeł lokalnych, jak i do komponentów pochodzących z przywozu. Jak ustalono w dochodzeniu, cena surowców zakupywanych od niepowiązanego dostawcy lokalnego w ramach programu ARO odbiegała znacznie od ceny surowców pochodzących od dostawców lokalnych bez zastosowania pozwolenia. Dzięki obniżonej cenie, korzyści płynące ze zwolnienia z należności celno-skarbowych przechodziły z dostawcy na będące przedmiotem niniejszego postępowania przedsiębiorstwo wykorzystujące surowiec. Przedsiębiorstwo było w stanie wyraźnie odróżnić ceny surowca nabywanego przy zastosowaniu pozwolenia od ceny tego samego surowca nabywanego bez zastosowania pozwolenia. Przedsiębiorstwo uznało różnicę w cenie dostaw surowców nabywanych w ramach ARO w porównaniu do cen dostaw poza systemem pozwoleń za osiągniętą przez siebie korzyść.
- (86) Żaden z trzech podprogramów wykorzystywanych w niniejszym przypadku nie może być uważany za dozwolony system ceł zwrotnych na składniki procesu produkcji lub system substytucji ceł zwrotnych na składniki procesu produkcji w znaczeniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiadają one rygorystycznym zasadom określonym w załączniku I pkt i), załączniku II (definicja i zasady zwrotu) oraz załączniku III (definicja i zasady substytucji zwrotu) rozporządzenia podstawowego. Wydaje się jasne, że wspomniane przez rząd Indii zmiany, jakim od maja 2005 r. podlegał system, nie mogły odnieść skutku w ciągu ODP, zważywszy na niepełne wdrożenie nowego systemu weryfikacji. Niezależnie od ewentualnych zmian w systemie weryfikacji wprowadzonych przez rząd Indii, dochodzenie ujawniło, iż w czasie ODP rząd Indii nie wprowadził skutecznie w życie systemu weryfikacji. Rząd Indii nie wprowadził skutecznie w życie systemu weryfikacji mającego na celu sprawdzenie, czy i w jakim zakresie nakłady są wykorzystywane do wytworzenia produktu eksportowego (załącznik II część II pkt 4 do rozporządzenia podstawowego, a w przypadku systemu substytucji ceł zwrotnych – jego załącznik III część II pkt 2). Normy SION dotyczące produktu objętego postępowaniem nie były ostatecznie ściśle, a ponadto oparto je na przeszacowaniu zużycia surowca. Jak ustalono w toku dochodzenia, normy SION poddano zmianom zmierzającym do pełniejszego odzwierciedlenia rzeczywistego zużycia surowca, jednak w trakcie ODP nowe SION nie weszły jeszcze w życie. Tak więc potwierdzono, że same normy SION nie mogą być uznane za system weryfikacji rzeczywistego zużycia, ponieważ struktura tych mało precyzyjnych norm standardowych nie pozwala rządowi Indii zweryfikować z dostateczną dokładnością, jaka wartość środków została zużyta w produkcji eksportowej. Ponadto w rzeczywistości rząd Indii nie uwzględnił pozwoleń wydanych w ODP, prowadząc kontrole w oparciu o prawidłowo prowadzony rejestr rzeczywistej konsumpcji (rejestr zużycia, czyli dodatek 23, dawniej załącznik 18). Dodatkowo rząd Indii nie przeprowadził głębszej analizy w oparciu o rzeczywiste nakłady surowca, chociaż byłoby to wymagane przy braku skutecznie stosowanego systemu weryfikacji (załącznik II część II pkt 5 i załącznik III część II pkt 3 do rozporządzenia podstawowego), ani nie wykazał, że nie wystąpiły nadmierne umorzenia.
- (87) Uwzględniając powyższe, trzy omówione podprogramy podlegają objęciu środkami wyrównawczymi.
- e) **Obliczenie kwoty subsydium**
- (88) Wobec braku dozwolonego systemu ceł zwrotnych na składniki procesu produkcji lub systemu substytucji ceł zwrotnych na składniki procesu produkcji, kwotę subsydium ustalono, jak wykazało przedsiębiorstwo – na podstawie różnicy w cenie zakupu surowca, uzależnionej od zastosowania pozwolenia lub jego braku.
- (89) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ta wielkość subsydium została rozbita na całkowity uzyskany przychód z dokonanego wywozu jako właściwy mianownik, jako subsydium zależne od wywozu, a nie przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych.

- (90) Jedno przedsiębiorstwo skorzystało z tego systemu w ODP i uzyskało subsydyum w wysokości 20,9 %.

III. PROGRAMY REGIONALNE

1. PROGRAM ZACHĘT STANU GUDŻARAT DOTYCZĄCY PODATKU OD SPRZEDAŻY (GUJARAT SALES TAX INCENTIVE SCHEME, GSTIS) ORAZ PROGRAM STANU GUDŻARAT DOTYCZĄCY ZWOLNIEŃ Z PODATKÓW OD ENERGII ELEKTRYCZNEJ (GUJARAT ELECTRICITY DUTY EXEMPTION SCHEME, GEDES).

- (91) Stwierdzono, że żaden ze współpracujących producentów eksportujących nie otrzymał żadnych świadczeń, które dawałyby podstawę do zastosowania środków wyrównawczych wobec programu zachęt stanu Gudżarat dotyczącego podatku od sprzedaży GSTIS ani też Programu stanu Gudżarat dotyczącego zwolnień z podatków od energii elektrycznej (GEDES). W związku z tym uznano, że nie jest konieczne dalsze analizowanie przedmiotowego programu w ramach tego dochodzenia.

2. PROGRAM BODŹCÓW GOSPODARCZYCH DLA BENGALU ZACHODNIEGO (WBIS)

- (92) Szczegółowy opis WBIS znajduje się w komunikacie Departamentu Handlu i Przemysłu rządu Bengal Zachodniego („GOWB”) nr 588-CI/H z dnia 22 czerwca 1999 r. („WBIS 1999”), zastąpionego ostatnio komunikatem nr 134-CI/O/Incentive/17/03/I z dnia 24 marca 2004 r. („WBIS 2004”). Program udziela beneficjentom szeregu korzyści, takich jak odroczenia płatności podatku od sprzedaży, dotacje do kosztów instalacji dóbr inwestycyjnych oraz subsydia rozwojowe. Jak wykazało dochodzenie, jedno z przedsiębiorstw korzystało w przeszłości z tych programów. Jednakże skutki tych korzyści w ciągu ODP można uznać za znikome. W związku z tym nie uznano konieczności dalszej analizy przedmiotowego programu w ramach tego dochodzenia.

3. PAKIETOWY SYSTEM BODŹCÓW (PACKAGE SCHEME OF INCENTIVES, „PSI”) RZĄDU STANU MAHARASZTRA

a) Podstawa prawna

- (93) Od roku 1964, w celu udzielenia zachęt dla rozpraszania infrastruktury przemysłowej na terytorium Maharasztry – z dotarciem do mniej rozwiniętych regionów stanu – rząd wykorzystywał bodźce finansowe dla nowoutworzonych jednostek przedsiębiorstw zlokalizowanych w rozwijających się regionach stanu. Od czasu utworzenia program podlegał licznym zmianom, a jego wersja Program 2001, obowiązująca w okresie od 1 kwietnia 2001 r. do 31 marca 2006 r., została przedłużona o jeden rok – do dnia 31 marca 2007 r. Program PSI ze strony GOM składa się z kilku podprogramów, wśród których głównymi są: i) zwrot akcyzy miejskiej (*octroi*; myto wjazdowe), ii) zwolnienie z podatku od energii elektrycznej oraz iii) zwolnienie z lokalnego podatku od sprzedaży, które wygasły z dniem 24 października 2004 r. Jak wykazało dochodzenie, jedyny podprogram,

z którego korzystał jeden ze współpracujących producentów eksportujących, to zwolnienie z lokalnego podatku od sprzedaży.

b) Kwalifikowalność

- (94) Zasadniczym warunkiem kwalifikowalności w ramach programu jest dokonanie przez przedsiębiorstwo inwestycji w mniej rozwiniętych obszarach poprzez założenie nowego przedsiębiorstwa przemysłowego bądź poprzez szeroko zakrojone inwestycje kapitałowe w rozwój lub dywersyfikację już istniejącego przedsiębiorstwa przemysłowego. Obszary takie zostały podzielone pod względem poziomu rozwoju gospodarczego na różne kategorie (np. obszar słabo rozwinięty, obszar słabiej rozwinięty, obszar najslabiej rozwinięty). Głównymi kryteriami do ustalenia wysokości zachęt finansowych są: obszar obecnej lub przyszłej lokalizacji przedsiębiorstwa oraz wielkość inwestycji.

c) Zastosowanie w praktyce

- (95) W ramach programu zwolnienia z lokalnego podatku od sprzedaży, wygasłego w październiku 2004 r., wyznaczone jednostki nie podlegały żadnym podatkom od sprzedaży z tytułu zrealizowanych przez siebie transakcji sprzedaży. Podobnie wyznaczone jednostki uwalniano od należnych lokalnych podatków od zakupu towarów od dostawcy, który sam kwalifikuje się do zwolnienia w ramach odnośnego programu. Podczas gdy zwolnienie obejmujące transakcje sprzedaży nie wiąże się z żadną korzyścią dla wyznaczonej jednostki sprzedaży, zwolnienie zakupu przynosi korzyść wyznaczonej jednostce sprzedaży. Jak ustalono w toku dochodzenia, zainteresowane przedsiębiorstwo korzystało ze zwolnienia z lokalnego podatku od sprzedaży, które wygasło z dniem 24 października 2006 r.

d) Wnioski

- (96) PSI rządu stanu Maharasztra przyznaje subsydia w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Analizowany wyżej podprogram stanowi wkład finansowy rządu stanu Maharasztra, gdyż ulga ta obniża jego dochody, które byłyby należne w przeciwnym wypadku. Ponadto dane zwolnienie/refundacja przenosi korzyść na przedsiębiorstwo, gdyż poprawia jego płynność.
- (97) Program jest dostępny wyłącznie dla przedsiębiorstw, które dokonały inwestycji w granicach wyznaczonych obszarów geograficznych podlegających jurysdykcji stanu Maharasztra. Nie jest on dostępny dla przedsiębiorstw z siedzibą poza tym obszarem. Poziom korzyści jest zróżnicowany w zależności od obszaru położenia. Program ma charakter szczególny zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. a) oraz art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, w związku z czym podlega opłatom wyrównawczym.

e) **Obliczenie kwoty subsydium**

- (98) Jeśli chodzi o zwolnienie z podatku od sprzedaży, kwota subsydium została obliczona na podstawie kwoty podatku od sprzedaży zazwyczaj należnego w ODP, który jednak pozostał niezapłacony dzięki uczestnictwu w programie. Z uwagi na fakt wygaśnięcia zwolnienia z lokalnego podatku od sprzedaży, które miało miejsce dnia 24 października 2004 r., uwzględniono wyłącznie nieopodatkowane transakcje sprzedaży w okresie 1–24 października 2004 r. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium (licznik) została następnie podzielona przez całkowitą wysokość sprzedaży w ODP jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium nie jest faktycznie uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych. W czasie ODP z podprogramu korzystało jedno przedsiębiorstwo; wysokość otrzymanego subsydium nie przekraczała wartości 0,1 %, tj. była znikoma.

IV. WYSOKOŚĆ SUBSYDIÓW PODLEGAJĄCYCH ŚRODKOM WYRÓWNAWCZYM

- (99) Kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, określona *ad valorem* w odniesieniu do producentów eksportujących, zawiera się między 2,7 % a 20,9 %.
- (100) Pomimo znacznego stopnia współpracujących stron w ujęciu reprezentowanego udziału w całkowitym wywozie do Wspólnoty należy stwierdzić, że wielu spośród producentów eksportujących odmówiło współpracy w toku dochodzenia – w tym producent, u którego poprzednie dochodzenie wykazało najwyższą marżę subsydium. Poziom produkcji oraz mocy produkcyjnych niewspółpracujących producentów z Indii jest znaczny, a ponadto wydaje się prawdopodobne, że ci eksportujący producenci nadal będą korzystać z objętych dochodzeniem programów subsydiowania w co najmniej takim samym wymiarze, jak ten ustalony w dochodzeniu pierwotnym.

Program	DEPBS	ITES	EPGS	EOU	ALS	ECS	GSTIS	GEDES	WBIS	PSI	Razem
Przedsiębiorstwo	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
Senpet (d. Elque)	zero	zero	zero	2,7	zero	zero	zero	zero	zero	zero	2,7
Futura	zero	zero	zero	6,2	zero	0,1	zero	zero	zero	zero	6,3
Pearl	zero	zero	0,3	zero	20,6	zero	zero	zero	zero	ujemny	20,9

V. WNIOSKI

- (101) Zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy wygaśnięcie aktualnie obowiązujących środków prowadziłoby do kontynuacji lub też ponownego wystąpienia subsydiowania.
- (102) Zgodnie ze szczegółowym opisem zawartym w motywach 21–100 powyżej ustalono, że w ODP indyjscy eksporterzy produktu objętego postępowaniem korzystali nadal z subsydiowania będącego podstawą środków wyrównawczych, przyznanego im przez indyjskie władze. W rzeczywistości marginesy subsydiów ustalone w toku przeglądu przewyższały poziom, jaki ustalono w dochodzeniu pierwotnym – z wyjątkiem jednego producenta eksportującego. Pozostałe programy subsydiów objęte postępowaniem dostarczają powtarzających się korzyści, i nie ma przesłanek, aby sądzić, że programy te wygasną w przewidywalnej przyszłości. Wobec braku danych na temat sposobu wdrożenia w praktyce ewentualnych modyfikacji w systemie weryfikacji ALS nie można wyciągać pochopnych wniosków dotyczących ewentualnych skutków takich zmian. W tej sytuacji eksporterzy produktu objętego postępowaniem nadal będą otrzymywać subsydia wymagające środków wyrównawczych. Każdy eksporter jest uprawniony do korzystania z wielu programów subsydiów. W tych okolicznościach

uznano za stosowne stwierdzić, że subsydiowanie prawdopodobnie będzie w przyszłości kontynuowane.

- (103) Ponieważ wykazano, że subsydiowanie trwało w czasie przeglądu i że istnieje prawdopodobieństwo, że będzie kontynuowane w przyszłości, zagadnienie prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia subsydiowania nie jest istotne.

D. DEFINICJA PRZEMYSŁU WSPÓLNOTOWEGO

1. PRODUKCJA WSPÓLNOTOWA

- (104) Wytwórcami politereftalanu etylenu (PET) we Wspólnocie są następujące przedsiębiorstwa:

Dwunastu producentów, którzy podpisali wniosek o wszczęcie przeglądu wygaśnięcia, poparło go i współpracowało w toku dochodzenia (zob. motywy (107));

Dwóch producentów, którzy złożyli wniosek o wszczęcie przeglądu wygaśnięcia, jednak nie podjęli współpracy w toku obecnego dochodzenia;

Jedna spółka zależna producenta koreańskiego z siedzibą we Wspólnocie, która poparła wnioski i współpracowała w toku dochodzenia.

- (105) Wytwarzany przez tych producentów politereftalan etylenu (PET) stanowi całość produkcji wspólnotowej w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

2. PRZEMYSŁ WSPÓLNOTOWY

- (106) Komisja zbadała, na ile współpracujący producenci wspólnotowi wnoszący lub też popierający wnioski o przegląd wygaśnięcia reprezentowali znaczną część całkowitej wspólnotowej produkcji politereftalanu etylenu. Wymienieni producenci wspólnotowi reprezentowali łącznie 88 % całkowitej wspólnotowej produkcji politereftalanu etylenu (PET). Producentów wspólnotowych, którzy nie podjęli współpracy, wykluczono z przyjętej definicji przemysłu wspólnotowego. Dlatego też Komisja uznała, że tych dwunastu w pełni współpracujących producentów reprezentuje przemysł wspólnotowy w rozumieniu art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. W toku dochodzenia pierwotnego przemysł wspólnotowy był reprezentowany przez wytwórców ponad 85 % całkowitej wspólnotowej produkcji PET w owym czasie.

- (107) W skład przemysłu wspólnotowego wchodzi dwunastu wymienionych poniżej producentów wspólnotowych:

Voridian BV (Niderlandy)

M & G Polimeri Italia Spa (Włochy)

Equipolymers Srl (Włochy)

La Seda de Barcelona SA (Hiszpania)

Novapet SA (Hiszpania)

Selenis Industria de Polímeros SA (Portugalia)

Aussapol Spa (Włochy)

Advansa Ltd (Zjednoczone Królestwo)

Wellman BV (Niderlandy)

Elana, spółka zależna Boryszewa (Polska)

V.P.I. SA (Grecja)

SK Eurochem sp. z o.o. (Polska)

E. SYTUACJA NA RYNKU WSPÓLNOTOWYM

1. KONSUMPCJA NA RYNKU WSPÓLNOTOWYM

- (108) Konsumpcję wspólnotową ustalono na podstawie wielkości sprzedaży przemysłu wspólnotowego, szacunkowej sprzedaży pozostałych wytwórców działających na rynku Wspólnoty, opierając się na danych dostarczonych na etapie wnoszenia wniosku, a także na danych Eurostatu dotyczących łącznego wspólnotowego importu z krajów trzecich.

- (109) Pomiędzy rokiem 2002 a ODP konsumpcja wspólnotowa produktu objętego postępowaniem na terenie Wspólnoty regularnie rosła aż do ODP, osiągając poziom 2 400 000 ton. Całkowity przyrost w tym okresie wyniósł 18 %. Wzrost wiązał się częściowo z nowymi zastosowaniami (m.in. butelki na piwo i wino), a w części ze wzrostem zużycia w przystępujących krajach.

Tabela 1

	2002	2003	2004	ODP
Konsumpcja we Wspólnocie (w tonach)	2 041 836	2 213 157	2 226 751	2 407 387
Wskaźnik	100	108	109	118

2. PRZYWOZY Z INDII

2.1. WIELKOŚĆ, UDZIAŁ W RYNKU I CENY PRZYWOZU

- (110) Całkowity przywóz z Indii wzrósł między rokiem 2002 a ODP o 13 %. Podczas gdy przywóz uległ zmniejszeniu o 17 % między 2002 r. a 2003 r., w roku 2004 przyrost zwiększył się o 100 punktów procentowych, a następnie ponownie zmalał w ciągu ODP do poziomu 6 800 ton, to znaczy mniej więcej o 70 punktów procentowych. Ceny importowe wzrastały w tempie 5 punktów procentowych w 2003 r., i o kolejne 3 punkty procentowe w 2004 r., a w ciągu ODP o 7 punktów procentowych. Te tendencje wzrostu cen jedynie po części odzwierciedlały silną tendencję zwyżkową cen surowców. Udział w rynku, jaki przypadł przywózowi z Indii, w ciągu badanego okresu pozostawał stosunkowo nieznaczny. W roku 2002 wyniósł odpowiednio 0,3 %, w 2003 r. 0,2 %, w 2004 r. 0,5 %, a w ciągu ODP 0,3 %.

Tabela 2

	2002	2003	2004	ODP
Indie				
Ilość (w tonach)	6 046	4 999	11 079	6 831
Wskaźnik	100	83	183	113
Cena (w EUR za tonę)	883	930	955	1 018
Wskaźnik	100	105	108	115
Udział w rynku	0,3 %	0,2 %	0,5 %	0,3 %

3. PRZYWÓZ Z INNYCH KRAJÓW

- (111) Wielkość całkowitego przywozu z innych krajów trzecich wzrosła w badanym okresie o 25 punktów procentowych. Największy wzrost odnotowano w 2003 r., kiedy to przywóz wzrósł o 41 punktów procentowych. Po nałożeniu w 2004 r. środków antydumpingowych na przywóz z Chin, przywóz uległ w 2004 r. obniżeniu o 14 punktów procentowych, a w ODP o kolejne 2 punkty procentowe. Udział w rynku podlegał podobnym zmianom, przechodząc z 15,9 % w 2002 r. do 20,6 % w 2003 r., 18,5 % w 2004 r. i 16,9 % w ODP. Wzrost udziału przywozu w rynku był niższy od wzrostu przywozu w ujęciu bezwzględnym, który wynikał ze zwiększenia konsumpcji. Ceny importowe w latach 2002–2004 były przeciętnie niższe od cen na rynku unijnym. Tylko w ciągu ODP nieznacznie przewyższały ceny stosowane przez przemysł wspólnotowy.

Tabela 3

	2002	2003	2004	ODP
Ilość (w tonach)	324 749	456 499	411 020	406 562
Wskaźnik	100	141	127	125
Przeciętna cena (w EUR za tonę)	869	821	907	1 061
Wskaźnik	100	94	104	122
Udział w rynku	15,9 %	20,6 %	18,5 %	16,9 %
Główni eksporterzy				
Korea	113 685	129 188	139 296	127 734
Pakistan	28 558	83 208	55 125	73 426
Chiny	47 875	131 343	49 678	72 814
USA	20 570	16 105	49 763	50 393
Tajwan	42 136	36 986	16 796	29 382

F. SYTUACJA GOSPODARCZA PRZEMYSŁU WSPÓLNOTOWEGO

1. UWAGI WSTĘPNE

- (112) W chwili rozpoczęcia przeglądu planowano kontrolę wyrwykową wśród producentów wspólnotowych, jednak zważywszy na ich nieznaczną liczbę, zdecydowano ostatecznie, że wszyscy zostaną włączeni do próby, i czynniki szkody obliczone zostały na podstawie wszystkich zebranych danych na poziomie całości przemysłu wspólnotowego.

- (113) Zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała wszystkie istotne czynniki ekonomiczne i wskaźniki mające znaczenie dla sytuacji przemysłu wspólnotowego.

2. ANALIZA WSKAŹNIKÓW EKONOMICZNYCH

2.1. PRODUKCJA

- (114) Produkcja przemysłu wspólnotowego wzrosła o 20 % między 2002 r. a ODP, tzn. z poziomu 1,465 mln ton w 2002 r. do 1,76 mln ton w ODP. Roczna stopa wzrostu wyniosła 4,8 % w roku 2003, a 4,6 % w 2004 r. Dalszy wzrost obserwowano w ODP, kiedy to produkcja wzrosła gwałtownie o 150 000 ton – a więc o 10,8 %. Fakt ten wiązał się z podjętą przez przemysł restrukturyzacją zmierzającą do poprawy kontroli kosztów produkcji, a tym samym wykorzystania rosnącej konsumpcji na rynku wspólnotowym, która, jak wspomniano powyżej, od roku 2002 wzrosła do ODP o 19 % (z 2 mln ton w 2002 r. na 2,4 mln ton w ODP).

Tabela 4

	2002	2003	2004	ODP
Produkcja (w tonach)	1 464 522	1 534 480	1 602 086	1 760 828
Wskaźnik	100	105	109	120

2.2. MOCE PRODUKCYJNE I ICH WYKORZYSTANIE

- (115) Moce produkcyjne uległy zwiększeniu o 22 % od 2002 r. aż do ODP; a mianowicie moce wynoszące 1,76 mln ton w 2002 r. w ODP wynosiły już 2,156 mln ton. Najistotniejszy wzrost miał miejsce w ODP: łączna moc produkcyjna wzrosła o 300 000 ton w stosunku do roku 2004 – to znaczy o 16,7 %. Tak znaczny wzrost zdolności produkcyjnych towarzyszył wznoszącej się skali produkcji w tym samym okresie (patrz: motyw 114). Wzrost mocy produkcyjnych był wynikiem zwiększenia inwestycji w linie produkcyjne, skalkulowanego na zagospodarowanie rosnącego rynku. Wykorzystanie mocy produkcyjnych wzrosło o 4 punkty procentowe w 2003 r., by w roku 2004 utrzymać się na stałym poziomie, a następnie w ODP zmniejszyć się o 5 punktów procentowych do poziomu 82 %. Spadek wykorzystania mocy między 2004 r. a ODP był związany ze znaczącym wzrostem mocy produkcyjnych w tym czasie. W rezultacie, zwiększeniu ilości produkcji w ODP na tle poziomu z 2004 r. towarzyszyło zmniejszenie stopnia wykorzystania mocy produkcyjnych.

Tabela 5

	2002	2003	2004	ODP
Moce produkcyjne (w tonach)	1 760 332	1 762 378	1 848 315	2 156 294
Wskaźnik	100	100	105	122
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	83 %	87 %	87 %	82 %
Wskaźnik	100	105	104	98

2.3. SPRZEDAŻ I UDZIAŁ W RYNKU

- (116) Ilość sprzedaży przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym wzrosła o 21 % między 2002 r. a ODP. Po wzroście sięgającym 2 % w 2003 r. nastąpiło znaczne przyspieszenie: 8 punktów procentowych w 2004 r. i 11 punktów procentowych w ODP. Niezależnie od wzrostu sprzedaży, w związku ze zwiększoną konsumpcją, udział przemysłu wspólnotowego w rynku spadł o 4 punkty procentowe w 2003 r., a następnie stopniowo się podniósł – o 2 punkty procentowe w 2004 r. i o 1 punkt procentowy w ODP.

Tabela 6

	2002	2003	2004	ODP
Sprzedaż w WE (w tonach)	1 306 768	1 333 976	1 438 883	1 586 902
Wskaźnik	100	102	110	121
Udział w rynku	64 %	60 %	65 %	66 %

2.4. WZROST

- (117) Trzeba stwierdzić, że ogólnie udział przemysłu wspólnotowego w rynku spadł o 1 % w badanym okresie, co wskazuje na fakt, że jego wzrost nie nadążył za wzrostem konsumpcji obserwowanym w skali całego rynku.

2.5. ZATRUDNIENIE

- (118) Poziom zatrudnienia w przemyśle wspólnotowym wzrósł o 18 % w badanym okresie. Istotny wzrost nastąpił w 2003 r. (11 punktów procentowych), a także w 2004 r. (kolejne 6 punktów procentowych). Chociaż ODP utrzymał tę tendencję zwyżkową, wzrost sięgał już jedynie 2 punktów procentowych. Globalny wzrost o 18 % w ciągu całego badanego okresu wiąże się z poziomem produkcji, który wzrósł jednocześnie o 20 %.

Tabela 7

	2002	2003	2004	ODP
Liczba pracowników	1 010	1 124	1 170	1 190
Wskaźnik	100	111	116	118

2.6. WYDAJNOŚĆ

- (119) Całkowita wydajność przemysłu wspólnotowego mierzona jako roczna produkcja w tonach przypadająca na jednego zatrudnionego wzrosła w badanym okresie. Z początku zmniejszona o 6 % w 2003 r. w porównaniu do 2002 r. i utrzymująca się na tym samym poziomie w 2004 r., podczas gdy wydajność w ODP znacznie wzrosła (o ponad 8 % w stosunku do 2004 r. – okresu silnego wzrostu).

Tabela 8

	2002	2003	2004	ODP
Wydajność (w tonach na jednego pracownika)	1 450	1 365	1 369	1 480
Wskaźnik	100	94	94	102

2.7. WYNAGRODZENIA

- (120) Należy zwrócić uwagę na fakt, iż produkcja wiórów PET należy do kapitałochłonnych i że w związku z tym koszty pracy wywierają nieznaczny wpływ na całkowite koszty produkcji. W danym okresie wynagrodzenia wzrosły o 12 % – przy 20 % wzroście całkowitych kosztów produkcji. Kolejnym istotnym wskaźnikiem jest koszt wynagrodzeń przypadający na wyprodukowaną tonę. W danym okresie koszt ten został zmniejszony o 6 %.

Tabela 9

	2002	2003	2004	ODP
Wynagrodzenia (w mln EUR)	62,3	63,0	66,3	69,5
Wskaźnik	100	101	106	112
Koszt wynagrodzeń na tonę produktu	44,4	42,9	43,6	41,9
Wskaźnik	100	96	98	94

2.8. CENY SPRZEDAŻY I CZYNNIKI WPLYWAJĄCE NA CENY WSPÓLNOTOWE

- (121) Jednostkowa cena sprzedaży wzrosła z 924 EUR za tonę w 2002 r. do 1 058 EUR za tonę w ODP. Ogólna tendencja była zwykła, wzrost sięgnął 15 % w całym okresie. Wzrost ten w przeważającej części można przypisać działaniu wzrostu cen surowców, związanego ze wzrostem cen ropy naftowej. Pomimo zwiększania stosowanych przez siebie cen, przemysł wspólnotowy nie był w stanie przenieść kosztów zwiększenia na kolejne ogniwa łańcucha dostaw ani też odzwierciedlić w pełni wzrostu kosztów surowca w oferowanej cenie sprzedaży. Przyczyną było przede wszystkim zwiększenie cen surowców, przewyższające wzrost cen PET. Dążąc do utrzymania swego udziału w rynku, przemysł wspólnotowy nie mógł sobie pozwolić na poważniejsze od umiarkowanych podwyżki cen, a tym samym doświadczał tłumienia cen.

Tabela 10

	2002	2003	2004	ODP
Średnia ważona cena (w EUR/tonę)	924	902	1 006	1 058
Wskaźnik	100	98	109	115

2.9. KOSZT WYTWORZENIA PODSTAWOWYCH SUROWCÓW

- (122) Zważywszy że do produkcji jednej tony PET potrzeba około 850 kg oczyszczonego kwasu tereftalowego (PTA) oraz 350 monoetylenoglikolu (MEG), łączne koszty surowców (PTA i MEG) znacząco wzrastały – o 67 %, a następnie o 31 % w okresie od 2002 r. do ODP, by w ODP osiągnąć średni poziom 770 EUR za tonę (PTA) oraz 721 EUR za tonę (MEG). Pomimo odnotowanego w trzecim kwartale 2005 r. nieznacznego spadku ceny PTA, kiedy to cena ta spadła do poziomu 700 EUR za tonę, i niezależnie od przeważnie stabilnej ceny MEG, należy zwrócić uwagę na fakt, iż surowce gromadzone są z wyprzedzeniem na podstawie długoterminowych kontraktów. W efekcie w całym badanym okresie – pomimo nieznacznych spadków cen PTA pod koniec ODP – przemysł wspólnotowy wciąż odczuwa skutki znacznie większych kosztów. Co więcej, z uwagi na sytuację na światowych rynkach ropy ceny surowców potrzebnych do produkcji PET są podatne na nieprzewidywalne zmiany; najprawdopodobniej utrzymają się jednak na wysokim poziomie. Wszystkie wymienione czynniki przyczyniają się do zaostrzenia ryzyka, na jakie narażeni są producenci PET we Wspólnocie. Trzeba z kolei podkreślić, że podstawowe surowce należą do produktów oferowanych na globalnym rynku, a tym samym wzrost ich cen powinien dotknąć na równi producentów eksportujących w Indiach.

Tabela 11

	2002	2003	2004	ODP
— PTA	460	566	718	770
Wskaźnik	100	123	156	167
— MEG	551	550	650	721
Wskaźnik	100	100	118	131

- (123) Dla porównania, przeciętny koszt tony wiórów PET wytwarzanych w przemyśle wspólnotowym kształtował się następująco:

Tabela 12

	2002	2003	2004	ODP
Średnia cena ważona (w EUR/tonę)	899	918	1 013	1 092
Wskaźnik	100	102	113	121

- (124) W badanym okresie – zgodnie z zawartością tabel 11 i 12 – podstawowe surowce stale drożały (PTA o 67 %, MEG o 31 %), podczas gdy ogólny koszt produkcji wzrósł jedynie o 21 %. Tym niemniej, jak wykazano w tabeli 10, ceny wzrosły zaledwie o 15 % z uwagi na fakt, iż przemysł wspólnotowy nie był w stanie przenieść kosztów zwiększenia na kolejne ogniwa łańcucha dostaw ani też odzwierciedlić w pełni wzrostu kosztów surowca w oferowanej cenie sprzedaży.

2.10. ZAPASY

- (125) Stan zapasów w całym badanym okresie – tj. między 2002 r. a ODP – zmalał o 10 %. Zapasów wszakże – podobnie jak w dochodzeniu pierwotnym – nie powinno się uważać za znaczący wskaźnik w odniesieniu do produkcji PET w przemyśle wspólnotowym, z uwagi na sezonowy charakter rynku PET, zależny od pory roku. Na tle całej produkcji zapasy stanowią około 5–6 %.

Tabela 13

	2002	2003	2004	ODP
Zapasy (w tonach)	101 554	110 695	90 422	91 123
Wskaźnik	100	109	89	90

2.11. RENTOWNOŚĆ, ZWROT Z INWESTYCJI ORAZ PRZEPIYW ŚRODKÓW PIENIĘŻNYCH

- (126) Rentowność sprzedaży jest równa zyskom, płynącym ze sprzedaży produktu objętego postępowaniem we Wspólnocie. Zwrot z aktywów ogółem i przepływy pieniężne można było obliczyć tylko na poziomie najwęższej grupy produktów obejmującej produkt podobny, zgodnie z art. 8 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. Natomiast stopa zwrotu z inwestycji została obliczona na podstawie całkowitego zwrotu z aktywów ogółem, jako wartości bardziej odpowiedniej dla celów analizy trendów.

Tabela 14

	2002	2003	2004	ODP
Marża zysku ze sprzedaży we Wspólnocie przed opodatkowaniem	2,7 %	– 1,8 %	– 0,7 %	– 3,2 %
Zwrot z aktywów ogółem	2,0 %	– 1,4 %	– 0,6 %	– 2,4 %
Przepływ środków pieniężnych (% ogólnej sprzedaży)	18,1 %	5,5 %	10,1 %	– 2,6 %

- (127) W związku z tłumieniem cen, które miało miejsce począwszy od 2002 r., a któremu towarzyszył silny wzrost przywozu po cenach dumpingowych z ChRL, Tajwanu, Malesji, Korei oraz Australii (do 2004 r.) oraz przywóz subsydiowany z Indii, sytuacja finansowa przemysłu wspólnotowego uległa pogorszeniu, schodząc poniżej progu rentowności w 2003 r. Po niewielkiej poprawie w 2004 r., związanej z zastosowaniem środków antidumpingowych w odniesieniu do ChRL oraz Australii, straty w ODP sięgnęły poziomu $-3,2\%$. Można zatem odnotować trend wyraźnie schyłkowy.
- (128) Z kolei trendy w sferze zwrotu z aktywów ogółem i przepływów pieniężnych kształtowały się analogicznie, tzn. wykazywały się stosunkowo dobrym stanem w 2002 r., ostrym schyłkiem w 2003 r., nieznaczną poprawą w 2004 r., a następnie dalszym pogorszeniem w ODP.

2.12. INWESTYCJE I ZDOLNOŚĆ DO POZYSKIWANIA KAPITAŁU

Tabela 15

	2002	2003	2004	ODP
Inwestycje (w tys. EUR)	31 779	42 302	63 986	50 397
Wskaźnik	100	133	201	159

- (129) Inwestycje przeznaczano w części na zwiększenie mocy produkcyjnych, a w części na usprawnienie procesu produkcji. Najważniejsze inwestycje poczyniono w 2004 r. i w ciągu ODP, przy jednoczesnym zwiększeniu mocy produkcyjnych; celem było utrzymanie udziału w rynku niezależnie od wzrostu konsumpcji. Jednak obecna kondycja przemysłu wspólnotowego oraz ewolucja wspólnotowych i światowych rynków PET, charakteryzujących się brakiem rentowności, nie stanowiła zachęty do czynienia nadmiernych inwestycji. Aczkolwiek w pewnych warunkach producenci wspólnotowi byli w stanie pozyskać kapitał (zwłaszcza od spółek zależnych), nierentowność produkcji PET nie skłaniała do inwestycji – tak więc w niektórych przypadkach decyzję o jej dokonaniu odkładano na później.

2.13. WIELKOŚĆ RZECZYWISTEGO MARGINESU DUMPINGU

- (130) Jeżeli chodzi o wpływ wielkości rzeczywistego marginesu dumpingu towarzyszącego przywozom z Indii na przemysł wspólnotowy, to, biorąc pod uwagę chwiejność cen omawianego produktu, nie można stwierdzić, by był on znikomy. Należy zwrócić uwagę, że wskaźnik ten jest bardziej istotny w kontekście analizy prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody. Najprawdopodobniej w przypadku wygaśnięcia środków doszłoby do nawrotu przywozu subsydiowanego w takich ilościach i cenach, przy których wielkość rzeczywistego marginesu dumpingu byłaby znaczna.

2.14. POPRAWA SYTUACJI PO WCZEŚNIEJSZYM SUBSYDIOWANIU

- (131) Podczas gdy wskaźniki będące przedmiotem powyższej analizy wskazują na pewną poprawę niektórych

aspektów sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego po nałożeniu ostatecznych środków antidumpingowych w 2001 r., są one również dowodem na to, iż sytuacja Wspólnoty nadal pozostaje niestabilna i podatna na zagrożenia.

3. WNIOSKI DOTYCZĄCE SYTUACJI PRZEMYSŁU WSPÓLNOTOWEGO

- (132) Ciągły wzrost konsumpcji – wynikiły częściowo z nowych zastosowań (m.in. butelki na piwo i wino), a częściowo ze wzrostu zużycia w przystępujących krajach, wymusił na przemyśle wspólnotowym zwiększenie mocy produkcyjnych i produkcji w celu utrzymania udziału w rynku. W tym celu w 2004 r. i w ODP przeprowadzono głęboką restrukturyzację, której towarzyszyły wielokrotne zmiany własności poszczególnych wytwórców. Jednocześnie zwiększono ogólną liczbę linii produkcyjnych, zmierzając do nadążania za wzrostem konsumpcji, a przy tym wykorzystania efektu masy krytycznej. Tak więc niektóre ze wskaźników ekonomicznych, takie jak konsumpcja, moce produkcyjne, sprzedaż w UE oraz zatrudnienie, rzeczywiście uległy tendencji zwykłej. Co więcej, cena sprzedaży wzrosła również w badanym okresie. A jednak wszystkie opisane wyżej wysiłki na rzecz restrukturyzacji nie mogły zrównoważyć wpływu stałego i poważnego wzrostu cen surowca w badanym okresie. Wyższych cen surowca nie udało się przenieść, a kolejne ogniwa łańcucha dostaw w takim stopniu, jaki byłby konieczny dla utrzymania pewnego poziomu rentowności. Spowodowało to poważne pogorszenie rentowności, która na przestrzeni ODP z poziomu $+2,7\%$ zeszała do $-3,2\%$. Podobne negatywne tendencje odnosiły się do zwrotu z inwestycji oraz przepływów pieniężnych.

(133) Zbiegło się to z niskim poziomem cen przywozu z kraju, którego dotyczy postępowanie, i przyczyniło się do wywierania presji zniżkowej na ceny przemysłu wspólnotowego. Jednak z uwagi na niedużą wielkość przywozu subsydiowanych towarów w ramach bieżącego przeglądu wygaśnięcia, główny nacisk położono na prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody. Tak więc, pomimo pozornie korzystnego rozwoju sytuacji produkcji, sprzedaży i cen sprzedaży, ogólna kondycja finansowa branży we Wspólnocie uległa pogorszeniu, co znalazło odzwierciedlenie w rentowności kurczącej się między 2002 r. a ODP z 2,7 % zysków do 3,2 % strat, odbijając się także na sprzedaży eksportowej, kosztach wytwarzania, stopie zwrotu z inwestycji oraz przepływach pieniężnych.

(134) Jeżeli porówna się powyższe tendencje z innymi, opisanymi w rozporządzeniach nakładających tymczasowe i ostateczne środki wyrównawcze, to ocena ponownie nie wydaje się jednoznaczna. Jeśli chodzi o udział w rynku, przemysł wspólnotowy stracił jedynie 2 punkty procentowe między 2002 r. a ODP, podczas gdy w ciągu czterech lat poprzedzających ustanowienie ostatecznych środków wyrównawczych zyskał 5 punktów procentowych. Z drugiej strony, nierentowność przemysłu wspólnotowego w ODP jest niższa od notowanej przed nałożeniem ostatecznych środków wyrównawczych. W konsekwencji, pomimo wykazywanych przez wskaźniki szkody pozornie korzystnych tendencji w rozwoju sytuacji, stan przemysłu wspólnotowego wciąż pozostaje daleki od poziomu, jakiego należałoby się spodziewać w przypadku zupełnego zniwelowania szkód, jakie wykazano w przeprowadzonych dochodzeniach pierwotnych.

(135) W związku z powyższym uznaje się, że sytuacja przemysłu wspólnotowego poprawiła się nieznacznie w porównaniu z okresem poprzedzającym wprowadzenie środków, lecz pozostaje nadal nadzwyczaj niestabilna i podatna na zagrożenia. Ponadto presja cenowa, jaką wywiera przywóz z kraju, którego dotyczy postępowanie, nie pozwoliła, by przemysł wspólnotowy w pełni odzwierciedlił wzrost kosztów surowca w oferowanej cenie sprzedaży.

G. PRAWDOPODOBIENSTWO PONOWNEGO WYSTĄPIENIA SZKODY

ZALEŻNOŚĆ MIĘDZY CENĄ I ILOŚCIĄ WYWOZU DO KRAJÓW TRZECICH A CENĄ I ILOŚCIĄ PRZYWOZU DO WSPÓLNOTY

(136) Ustalono, że średnia cena eksportowa towarów sprzedawanych z Indii do krajów niebędących członkami UE była znacząco niższa niż średnia cena towarów wwożonych na terytorium Wspólnoty, a także niższa od cen na rynku krajowym. Eksporterzy z Indii sprzedawali znaczące ilości PET do krajów niebędących członkami UE, stanowiące ponad 95 % ich całkowitej sprzedaży eksportowej. Dlatego też uznano, że w przypadku wygaśnięcia środków eksporterzy z Indii mieliby motywację do

przekierowania znacznej części wywozu kierowanego do innych krajów na atrakcyjniejszy rynek wspólnotowy, z zastosowaniem cen na poziomie, który nawet w przypadku wzrostu kształtowałby się prawdopodobnie w dalszym ciągu wyraźnie poniżej aktualnych poziomów cen wywozu do Wspólnoty.

MOCE PRODUKCYJNE, NIEWYKORZYSTANE MOCE I ZAPASY

(137) Jak wskazano poniżej w motywie 140, producenci eksportujący w Indiach mają potencjał pozwalający na zwiększenie ilości wywozu na rynek wspólnotowy. Wzrost mocy produkcyjnych Indii był znaczny; podniosły się one z poziomu 330 tys. ton w 2003 r. do 600 tys. ton w 2005 r. Zgodnie z prognozami rozwoju rynku oczekuje się, że w 2008 r. wzrosną one o dalsze 220 tys. ton. W 2005 r. sprzedaż krajowa wynosiła 220 tys. ton, a wywóz sięgał 290 tys. ton (w tym 6 831 ton do UE). Na podstawie dostępnych danych obecne wolne moce produkcyjne szacuje się przeciętnie na ok. 90 tys. ton; są one zatem znaczące – równają się bowiem około 4 % obecnej konsumpcji we Wspólnocie. Szacunki te potwierdzają wyniki uzyskane przez współpracujących producentów z Indii, którzy posiadają znaczne wolne moce.

(138) Co do stanu zapasów, w toku dochodzenia ustalono, że poziom przechowywanych przez współpracujących producentów z Indii zapasów był nieznaczny. Jednak należy odnotować, że poziom zapasów nie stanowi istotnego czynnika – z uwagi na cykliczny charakter popytu na rynku PET.

(139) Reasumując, jakkolwiek skala przywozu do UE nie jest wielka, zachodzi niebezpieczeństwo przeniesienia znaczących ilości wywozu na rynek unijny.

WNIOSKI

(140) Producenci w kraju, którego dotyczy postępowanie, posiadają zatem potencjał umożliwiający im zwiększenie lub też przekierowanie wywozu na rynek wspólnotowy. Dochodzenie wykazało, że współpracujący producenci eksportujący oferowali produkt objęty postępowaniem po niższej cenie aniżeli przemysł wspólnotowy. Te niższe ceny zostałyby z dużym prawdopodobieństwem utrzymane lub nawet uległyby zmniejszeniu odpowiednio do niższych cen obowiązujących w pozostałych rejonach świata, jak wspomniano w motywie 137, również z uwagi na chęć odzyskania udziału w rynku, jaki producenci posiadali przez zastosowanie środków. Takie zachowanie cenowe oraz fakt, iż eksporterzy w kraju, którego dotyczy postępowanie, mogli dostarczać znacznych ilości produktu objętego postępowaniem na rynek wspólnotowy, miałyby prawdopodobnie wpływ na wzmocnienie spadkowej tendencji cen na rynku i wpływałyby negatywnie na sytuację ekonomiczną przemysłu wspólnotowego.

- (141) Jak wskazano powyżej, sytuacja przemysłu wspólnotowego jest nadal podatna na zagrożenie i niestabilna. Prawdopodobne jest, że gdyby przemysł wspólnotowy został narażony na zwiększony przywóz z kraju, którego dotyczy postępowanie, po cenach subsydiowanych, spowodowałoby to spadek sprzedaży, udziału w rynku, cen sprzedaży, a w konsekwencji również pogorszenie sytuacji finansowej, do poziomów ustalonych w dochodzeniu pierwotnym. Na tej podstawie uznaje się, że zniesienie środków spowodowałoby z wszelkim prawdopodobieństwem pogorszenie już teraz delikatnej sytuacji i ponowne wystąpienie nawet poważniejszych szkód dla przemysłu wspólnotowego.
- (142) Mając na uwadze powyższe przesłanki, stwierdza się, że bez środków antysubsydyjnych ceny przywozu najprawdopodobniej pozostałyby niższe od stosowanych na rynku wspólnotowym, jako że producenci z Indii prawdopodobnie dążyliby do zwiększenia swoich udziałów w rynku. Takie zachowanie cenowe oraz fakt, iż producenci eksportujący w Indiach byłiby w stanie dostarczać znaczne ilości PET na rynek wspólnotowy, miałyby prawdopodobnie wpływ na wzmocnienie presji cenowej i wywierałyby negatywny wpływ na stan przemysłu wspólnotowego.

H. INTERES WSPÓLNOTY

1. WPROWADZENIE

- (143) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy utrzymanie istniejących środków antysubsydyjnych nie będzie sprzeczne z interesem Wspólnoty jako całości. Określenie interesu Wspólnoty oparto na ocenie wszystkich różnorodnych interesów częściowych. Bieżące dochodzenie jest analizą sytuacji, w której już są stosowane środki antysubsydyjne, i pozwala na ocenę wszelkiego niepożądanego negatywnego wpływu na strony objęte postępowaniem wywieranego przez obecne środki antysubsydyjne.
- (144) Na tej podstawie sprawdzono, czy – niezależnie od wniosków dotyczących prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponowienia szkodliwego subsydiowania – istnieją powody nie do odrzucenia, które prowadziłyby do wniosku, że utrzymanie środków w tym konkretnym przypadku nie leży w interesie Wspólnoty.

2. INTERES PRZEMYSŁU WSPÓLNOTOWEGO

- (145) Jak wskazano powyżej, istnieje prawdopodobieństwo ponowienia szkodliwego subsydiowania, jeżeli środki zostałyby uchylone. Wszyscy producenci wspólnotowi z wyjątkiem dwóch w pełni współpracowali i wyrazili swoje poparcie dla już obecnie stosowanych środków.
- (146) Kontynuacja stosowania środków antysubsydyjnych na przywóz z Indii zwiększyła możliwość osiągnięcia przez przemysł wspólnotowy rozsądnego poziomu

rentowności, ponieważ jest prawdopodobne, że w perspektywie średnio- lub długoterminowej byłby w stanie zwiększyć wielkość sprzedaży, a tym samym uzyskać efekt korzyści skali i równocześnie umiarkowanie podnieść swoje ceny sprzedaży i przez to osiągnąć zadowalający poziom zysku. Nawet jeśli subsydiowany przywóz towarów w ODP pochodzący z Indii byłby niewielki, i dlatego nie mógłby wyrządzić poważnej szkody, miałby on prawdopodobnie negatywny wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego, jeżeli uchylono by środki antysubsydyjne. Środki te są zatem niezbędne, aby zagwarantować zdolność utrzymania się przedsiębiorstw przemysłu wspólnotowego wykorzystujących wióry z PET na rynku, który od szeregu lat konkuruje z przywozem subsydiowanych towarów z Indii.

3. INTERES IMPORTERÓW

- (147) Istniał niski poziom współpracy ze strony importerów/przedsiębiorstw handlowych, a spośród współpracujących importerów żaden nie dokonywał zakupów w Indiach. Niemniej współpracujący importerzy/przedsiębiorstwa handlowe można uznać za reprezentatywne, ponieważ ich wielkość sprzedaży stanowiła około 5 % wspólnotowej konsumpcji. Wspomniani importerzy/przedsiębiorstwa handlowe preferowałyby zerową stawkę celną na rynku, także jeśli nadal osiągają dobre wyniki finansowe.

- (148) Dochodzenie wykazało, że wciąż istnieją alternatywne źródła dostaw nieobjęte środkami antysubsydijnymi lub antydumpingowymi, np. z Meksyku, Brazylii, USA, Turcji, Pakistanu, Iranu, Arabii Saudyjskiej. Importerzy/przedsiębiorstwa handlowe mogłyby zatem polegać na innych znaczących źródłach dostaw (lub nawet przestawić się na nie).

- (149) Z uwagi na fakt, że obowiązujące środki nie miały znaczącego wpływu na importerów, stwierdza się, że utrzymanie obowiązujących środków wyrównawczych na przywóz pochodzący z Indii w dalszym ciągu nie powinno mieć znaczącego ujemnego wpływu na sytuację importerów we Wspólnocie.

4. INTERES PODMIOTÓW PRZETWARZAJĄCYCH/UŻYTKOWNIKÓW

- (150) Komisja rozesłała kwestionariusze do 47 znanych podmiotów przetwarzających/użytkowników. Tylko 10 słabo reprezentatywnych podmiotów przetwarzających/użytkowników na nie odpowiedziało. Zgodnie z informacjami na temat zakupów udzielonymi w odpowiedziach na kwestionariusz, współpracujące w OD podmioty przetwarzające/użytkownicy reprezentowały około 20 % łącznej konsumpcji PET we Wspólnocie. W OD zakupiły one 95 % swojego PET od producentów wspólnotowych, a pozostałą część towaru przywieziono z krajów innych niż kraj objęty bieżącym przeglądem. Przedstawiono różne argumenty przeciwko nałożeniu ceł.

- (151) Pięć podmiotów przetwarzających (produkujących z wiórów PET półprodukty i butelki, i reprezentujących 10 % konsumpcji) odpowiedziało na kwestionariusz. Koszty wiórów PET wynoszą 55 % kosztów ich końcowego produktu (jakim są głównie półfabrykaty). Ustalono, że podmioty te przywożą niewielkie ilości z Indii i innych krajów trzecich. Mimo to są one przeciwne kontynuacji stosowania ceł, twierdząc, że środki mogłyby spowodować sztuczny wzrost cen w Europie.
- (152) Pięciu użytkowników reprezentujących około 10 % konsumpcji dostarczyło niekompletnych danych. Przyczyną niskiego poziomu współpracy ze strony dużych użytkowników jest prawdopodobnie fakt, że ostatnie dochodzenie w sprawie przywozu PET z ChRL, Australii i Pakistanu było prowadzone zaledwie dwa lata temu. Koszty PET są dość niskie, gdyż stanowią około 6 lub 7 % łącznych kosztów. Pomimo że użytkownicy nie zgłosili żadnego przywozu z Indii, podobnie jak podmioty przetwarzające, są oni przeciwni nałożeniu ceł, twierdząc, że środki mogłyby spowodować sztuczny wzrost cen w Europie.
- (153) Biorąc pod uwagę raczej dobrą sytuację finansową przemysłu przetwórczego, w przeciwieństwie do sytuacji przemysłu wspólnotowego, żaden podmiot przetwarzający/użytkownik nie argumentował, że utrzymanie aktualnych ceł mogłoby prowadzić do zmniejszenia zatrudnienia lub przeniesienia zakładów produkcyjnych poza obszar Wspólnoty.
- (154) Ponadto pod względem produkcji przemysł wspólnotowy dostosował jej wielkość do zwiększonej konsumpcji, w związku z czym jest bardzo prawdopodobne, że jego niewykorzystane zdolności produkcyjne w pełni mogłyby pokryć przywożone ilości.
- (155) Z uwagi na to, że nadal są dostępne inne źródła zaopatrzenia nieobjęte środkami antysubsydyjnymi lub antidumpingowymi, jak np. Meksyk, Brazylia, USA, Turcja, Pakistan, Iran, Arabia Saudyjska, użytkownicy wspólnotowi bardziej mogliby się oprzeć na różnych dostawcach (lub przestawić się na nich) produktu objętego postępowaniem.
- (156) Co do wyników przemysłu użytkowników, dochodzenie wykazało, że w badanym okresie współpracujący użytkownicy odnotowali zwiększenie swoich przychodów, utrzymali stabilny poziom zatrudnienia i ich rentowność uległa ogólnej poprawie. Uznano zatem, że środki antysubsydyjne nie wywarły na nich negatywnego wpływu.
- (157) W związku z powyższym stwierdza się, że utrzymanie obowiązujących środków antysubsydyjnych na przywóz pochodzący z Indii nie powinien mieć znaczącego ujemnego wpływu na sytuację użytkowników we Wspólnocie.

5. INTERES DOSTAWCÓW

- (158) Dostawcy surowca, tj. monoetylenoglikolu (MEG) i oczyszczonego kwasu tereftalowego (PTA), DMT oraz IPA, należących do naftopochodnych produktów petrochemicznych, wyraźnie opowiedzieli się za środkami i dobrze współpracowali w dochodzeniu. Odniesliby oni korzyści z utrzymania środków, jeżeli umożliwiłyby one odzyskanie dobrej kondycji przez przemysł wspólnotowy, a tym samym uzyskanie lepszych wyników przez dostawców.

6. WNIOSEK DOTYCZĄCY INTERESU WSPÓLNOTY

- (159) Biorąc pod uwagę powyższe czynniki, stwierdza się, że nie istnieją niepodważalne powody przeciwne utrzymaniu aktualnych środków antysubsydyjnych w odniesieniu do Indii.

I. ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

- (160) Wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierza się zalecić utrzymanie obowiązujących środków. Wyznaczono również termin, w którym strony mogły przedstawić swoje uwagi na temat ujawnionych informacji. Rząd Indii przedstawił opinie na temat pewnych aspektów szkody, twierdząc, że nie wykazano, iż przemysłowi wspólnotowemu wyrządzano trwałą szkodę i że to wcale nie presja spowodowana przywozem z Indii sprawiła, że europejscy producenci nie przetrucili w pełni wzrostu kosztu surowców na ceny sprzedaży. Należy przypomnieć, że, jak wskazano w analizie sytuacji przemysłu wspólnotowego, jego sytuacja finansowa uległa pogorszeniu oraz, jak wyjaśniono w motywie 127, niski poziom cen przywozu z kraju, którego dotyczy postępowanie, wyraźnie przyczynił się do presji zniżkowej wywieranej na ceny przemysłu wspólnotowego. Jednak z uwagi na niedużą wielkość przywozu subsydiowanych towarów, w ramach bieżącego przeglądu wygaśnięcia, należy zbadać prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody. Wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierza się zalecić utrzymanie obowiązujących środków. W odniesieniu do tego stwierdzono, jak wyjaśniono w motywie 127, że przy niezastosowaniu środków zwiększony wolumen przywozu z Indii po niskich cenach miałby niekorzystny wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego. Ponadto jeden z indyjskich eksporterów twierdził, że przy braku środków jest mało prawdopodobne przekierowanie indyjskiej sprzedaży do Wspólnoty. Jego zdaniem rozwijające się rynki są bardziej atrakcyjne niż rynek Wspólnoty, popyt w Indiach szybko rośnie i dlatego nie ma wolnych mocy. Należy jednak zauważyć, że niezależnie od wzrostu popytu na indyjskim rynku dochodzenie prowadzone na poziomie przedsiębiorstwa wykazało istnienie wolnych mocy, co zostało potwierdzone również w informacjach uzyskanych z badania rynku. Uważa się zatem, że żadna z otrzymanych ujawnionych informacji nie dała podstaw do zmiany wniosków zawartych w niniejszym rozporządzeniu.

(161) Z powyższego wynika, że zgodnie z art. 21 ust. 2 rozporządzenia podstawowego środki wyrównawcze dotyczące przywozu wiórów PET pochodzących z Indii powinny zostać utrzymane. Przypomina się, że środki mają postać szczególnych ceł.

(162) Stawki ceł wyrównawczych dla poszczególnych przedsiębiorstw wymienione w niniejszym rozporządzeniu odzwierciedlają sytuację zstaną w czasie dochodzenia przeglądowego w odniesieniu do eksporterów współpracujących. Są one zatem stosowane wyłącznie do przywozu produktu objętego postępowaniem, wytwarzanego przez te przedsiębiorstwa, a zatem przez określone wskazane osoby prawne. Przywożenie produktu objętego postępowaniem wyprodukowanego przez jakiegokolwiek inne przedsiębiorstwo, którego nazwa i adres nie są wymienione szczegółowo w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez podmioty powiązane z przedsiębiorstwami wymienionymi szczegółowo, nie może korzystać z tych stawek i podlega stawce celnej mającej zastosowanie do „wszystkich innych przedsiębiorstw”.

(163) Wszelkie wnioski dotyczące zastosowania tych indywidualnych stawek ceł wyrównawczych (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po zarejestrowaniu nowych podmiotów produkcyjnych lub handlowych) należy niezwłocznie kierować do Komisji⁽¹⁰⁾ wraz z wszystkimi odnośnymi informacjami, w szczególności na temat wszelkich modyfikacji działalności przedsiębiorstwa związanych z produkcją, sprzedażą krajową i eksportową, związaną na przykład z powyższą zmianą nazwy lub zmianą dotyczącą podmiotów produkcyjnych i handlowych. Jeśli będzie to właściwe, po konsultacjach z Komitetem Doradczym, rozporządzenie zostanie odpowiednio uzupełnione poprzez aktualizację listy przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek celnych.

(164) W celu zapewnienia właściwego wprowadzenia cła wyrównawczego poziom cła dla pozostałych podmiotów powinien dotyczyć nie tylko eksporterów niewspółpracujących, ale także tych przedsiębiorstw, które nie prowadziły żadnego wywozu w ODP. Przedsiębiorstwa te – po spełnieniu przez nie wymogów określonych w art. 20 rozporządzenia podstawowego – wzywa się do przedstawienia wniosku o dokonanie przeglądu na mocy tego artykułu w celu indywidualnej oceny ich sytuacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz politereftalanu etylenu o lepkości 78 ml/g lub wyższej,

⁽¹⁰⁾ Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Handlu, Dyrekcja H, J-79 5/17, B-1049 Bruksela.

według normy ISO 1628-5, objętego kodem CN 3907 60 20 i pochodzącego z Indii.

2. Z zastrzeżeniem art. 2, stawka cła wyrównawczego, stosowana w odniesieniu do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed ocenieniem, dla produktów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa wymienione poniżej jest następująca:

Kraj	Przedsiębiorstwo	Stawka cła wyrównawczego (EUR/t)	Dodatkowy kod TARIC
Indie	Reliance Industries Limited	41,3	A181
Indie	Pearl Engineering Polymers Ltd	31,3	A182
Indie	Senpet Ltd	22,2	A183
Indie	Futura Polyesters Ltd	0	A184
Indie	South Asian Petrochem Ltd	106,5	A585
Indie	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	41,3	A999

3. W przypadku uszkodzenia towarów przed dopuszczeniem do swobodnego obrotu, o ile w wyniku tego cena faktycznie zapłacona lub należna ulega proporcjonalnemu obniżeniu, w celu określenia wartości celnej na mocy art. 145 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93⁽¹¹⁾, kwota cła wyrównawczego obliczona na podstawie kwot ustalonych powyżej, jest pomniejszana o odsetek, który odpowiada proporcjonalnemu obniżeniu ceny faktycznie zapłaconej lub należnej.

4. Niezależnie od ust. 1 i 2, ostatecznego cła wyrównawczego nie stosuje się do przywozu dopuszczonego do swobodnego obrotu zgodnie z art. 2.

5. Jeżeli nie ustalono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

1. Przywóz jest zwolniony z ceł wyrównawczych nałożonych na mocy art. 1, pod warunkiem że dotyczy towarów produkowanych i bezpośrednio wywożonych (tj. zafakturowanych i wysłanych) do przedsiębiorstwa działającego jako importer we Wspólnocie, przez przedsiębiorstwa wymienione w ust. 3, zgłoszonych pod właściwym kodem dodatkowym TARIC, i przy spełnieniu warunków określonych w ust. 2.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1875/2006 (Dz.U. L 360 z 19.12.2006, str. 64).

2. Przy przedstawieniu wniosku o dopuszczenie do swobodnego obrotu zwolnienie z cła jest uzależnione od przedstawienia służbie celnej danego państwa członkowskiego ważnej „faktury w ramach zobowiązania” wystawionej przez przedsiębiorstwa eksportujące wymienione w ust. 3, zawierającej zasadnicze elementy wymienione w załączniku. Zwolnienie z cła jest również uzależnione od tego, czy towary zgłoszone i przedstawione organom celnym odpowiadają dokładnie opisowi zawartemu na „fakturze w ramach zobowiązania”.

Kraj	Przedsiębiorstwo	Dodatkowy kod TARIC
Indie	Pearl Engineering Polymers Ltd	A182
Indie	Reliance Industries Ltd	A181
Indie	South Asian Petrochem Ltd	A585

3. Przywóz, któremu towarzyszy „faktura w ramach zobowiązania”, jest zgłaszany pod następującymi dodatkowymi kodami TARIC:

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 lutego 2007 r.

W imieniu Rady
F. MÜNTEFERING
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Elementy, które należy uwzględnić na fakturze w ramach zobowiązania, o której mowa w art. 2 ust. 2:

1. Numer faktury w ramach zobowiązania.
 2. Dodatkowy kod TARIC, pod którym towary wskazane na fakturze mogą być poddane odprawie celnej na granicy Wspólnoty (zgodnie z rozporządzeniem).
 3. Szczegółowy opis towarów, zawierający:
 - numer kodu sprawozdawczego produktu (*product reporting code* – PRC) (ustalony w zobowiązaniu zaoferowanym przez danego producenta eksportującego),
 - kod CN,
 - ilość (podaną w jednostkach).
 4. Opis warunków sprzedaży, zawierający:
 - cenę jednostkową,
 - obowiązujące warunki płatności,
 - obowiązujące warunki dostawy,
 - całkowitą wysokość rabatów i upustów.
 5. Nazwa przedsiębiorstwa działającego jako importer, na które faktura jest wystawiana bezpośrednio przez przedsiębiorstwo.
 6. Nazwisko przedstawiciela przedsiębiorstwa, które wystawiło fakturę w ramach zobowiązania, i następująca podpisana deklaracja:

„Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że sprzedaż podanych w niniejszej fakturze towarów, przeznaczonych bezpośrednio na wywóz do Wspólnoty Europejskiej, jest dokonywana w ramach i na warunkach zobowiązania zaoferowanego przez ... [nazwa przedsiębiorstwa] i przyjętego przez Komisję Europejską decyzją 2000/745/WE. Oświadczam, że informacje zawarte w tej fakturze są pełne i prawidłowe.”.
-